

Stories:

crossing the border

A photography book featuring individual stories of refugees and asylum seekers in Türkiye benefitted from the Community-based Local Initiatives Project (CLIP 2).

The photographs captured by Ali Saltan from projects implemented by Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ) GmbH in partnership with community-based NGOs in Aksaray, Bursa, Elâziğ, İstanbul, Kayseri, Kütahya, Sakarya, and Van, aims at providing readers an insight into the efforts made to restore the beneficiaries' dignity and increase their resiliency.

Bu kitap, Toplum Temelli Yerel İnisiyatifler Projesi'nden (CLIP 2) faydalanan, Türkiye çapındaki mülteci ve sığınmacıların özgün hikâyelerinden oluşmaktadır.

Sanatçı Ali Saltan tarafından üretilen fotoğraflar, Alman Uluslararası İşbirliği Kurumu'nun (GIZ), Aksaray, Bursa, Elazığ, İstanbul, Kayseri, Kütahya, Sakarya ve Van illerindeki uygulama ortakları tarafından yürütlen projelerden elde edilmiştir. Fotoğraflar, faydalanıcıların onurlu bir yaşam sürmeleri ve dayanıklılıklarının artırılması için ortaya konan çabalar hakkında okurlara ışık tutmayı amaçlamaktadır.

Introduction

Türkiye continues to host the world's largest refugee population, with over 3,7 million Syrian refugees and over 300,000 refugees and asylum seekers from other countries such as Afghanistan, Iran, Iraq, and Yemen.

Co-funded by the German Federal Ministry for Economic Cooperation and Development (BMZ) and the European Union Humanitarian Aid, the Community-based Local Initiatives Project (CLIP 2) aims to strengthen the personal and socio-economic resilience of refugees and vulnerable residents of the host community by supporting Non-Governmental Organisations (NGOs) that provide services in the fields of social cohesion, non-formal education, and protection in underserved areas of Türkiye. The supported measures target all refugees and asylum seekers residing in Türkiye in addition to vulnerable members of the Turkish host community, including single-headed households, seasonal migrants, LGBTIQ+ persons at risk, and child labourers.

The "Stories: crossing the border" photography book features individual stories of refugees and asylum seekers in Türkiye benefitted from CLIP 2 project. The photographs, captured by artist Ali Saltan, give readers a window into the efforts made to restore the beneficiaries' dignity and increase their resiliency.

The book depicts the impacts of EU Humanitarian Aid and BMZ, where artist Ali Saltan investigates questions of border, identity, and migration, through a selection of photographs, stories, and quotes. Between March and July 2022, the content was gathered from projects implemented by Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ) GmbH in partnership with community-based NGOs in Aksaray, Bursa, Elâziğ, Esenler (Istanbul), Kayseri, Kütahya, Sakarya, and Van.

Stories: crossing the border book includes 25 portrait pictures of beneficiaries and over 30 photographs from project activities, as well as anonymous stories and quotations to emphasise the common struggles and challenges they face. In the scope of CLIP 2, as of June 2022, around 2,500 individuals enrolled in the non-formal education courses, over 2,800 people took part in information and awareness-raising measures to prevent or respond to sexualised and gender-based violence, over 29,000 people have benefitted from legal and social advice and psychosocial support services and over 15,000 individuals took part in intercultural activities across Türkiye.

CLIP 2 extends heartfelt gratitude to all its implementing partners across Türkiye for

their dedicated work and contributions to this transformation in people's lives. In alphabetical order, these organisations are: Afghan Hazaras Culture and Solidarity Association (AHCSA), Afghan Refugees Solidarity Association (ARSA), Alliance of International Doctors (AID), Ankara Vocational Training, Culture, Art, and Tourism Association (MESEDER), Association for Solidarity with Asylum-Seekers and Migrants (SGDD-ASAM), Association of Freedom and Equality for Women (KÖVED), Cappadocia Women Solidarity Association (KAPKAD), Eksi 25 Association, ERMETAL Technologic Trainings Foundation (ERTEV), Genç Hayat Foundation, Hayata Gülümse Association, Horan Foundation, Human Resource Development Foundation (HRDF), International Blue Crescent (IBC), Leader Woman Association (LWA), Mavi Kalem Association, Refugees Association (RASAS), SENED Organisation, Seyhan Municipality Women Solidarity Centre, Sulukule Volunteers Association, Takaful Al Sham (TAS), Turkish Red Crescent (TRC), Van Association for Hearing Impaired Persons and Their Families (VIED).

Important notice: None of the narratives or quotes in this book are connected to the picture they are next to and are all anonymous.

Giriş

Türkiye, yaklaşık 3.7 milyon geçici koruma altındaki Suriyeli ve Afganistan, İran, Irak ve Yemen gibi diğer milletlerden 330.000 uluslararası koruma altındaki birey ile dünyadaki en büyük mülteci nüfusuna ev sahipliği yapmaktadır.

Alman Federal Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Bakanlığı (BMZ) ve Avrupa Birliği Sivil Koruma ve İnsani Yardım Operasyonları Birimi (ECHO) tarafından müşterek finanse edilen Toplum Temelli Yerel İnisiyatifler Projesi (CLIP 2), mültecilerin ve ev sahibi toplumun hassas bireylerinin bireysel ve sosyoekonomik dayanıklılıklarını artırmak amacıyla, sosyal uyum, yaygın eğitim ve koruma alanlarında hizmet sağlayan, Türkiye'nin görece daha az hizmet alan yerlerindeki sivil toplum kuruluşlarına destek vermektedir. Desteklenen hizmetler Türkiye'de ikamet eden tüm mülteci ve sığınmacılarla birlikte aralarında tek reisli aileler, mevsimsel işçiler, risk altındaki LGBTIQ+ bireyler ve çocuk işçilerin de yer aldığı hassas ev sahibi toplum bireylerini de kapsamaktadır.

“Sınırın ötesinden: Hikâyeler” fotoğraf kitabı, CLIP 2 projesinden faydalanan Türkiye çapındaki mülteci ve sığınmacıların özgün hikâyelerinden oluşmaktadır. Sanatçı Ali Saltan tarafından üretilen fotoğraflar, faydalanıcıların onurlu bir yaşam sürmeleri ve dayanıklılıklarının

artırılması için ortaya konan çabalar hakkında okurlara ışık tutmayı amaçlamaktadır.

Kitap, sanatçı Ali Saltan, bir dizi fotoğraf, hikâye ve alıntı aracılığıyla, sınır, kimlik ve göç meselelerini araştırırken, AB'nin İnsani Yardım Kurumu ve BMZ'nin göç krizinin çözümüne olan katkılarını ortaya koymaktadır. İçerikler, Mart – Temmuz 2022 ayları arasında Alman Uluslararası İşbirliği Kurumu'nun (GIZ) Aksaray, Bursa, Elazığ, Esenler (İstanbul), Kayseri, Kütahya, Sakarya ve Van illerindeki uygulama ortağı STK'lar tarafından yürütülen projelerden elde edilmiştir.

“Sınırın ötesinden: Hikâyeler” kitabı 25 faydalanıcı portresi ile 30'un üzerinde proje faaliyeti fotoğrafından ve faydalanıcıların karşı karşıya kaldıkları ortak zorluk ve mücadelelere dikkat çekmek amacıyla anonim olarak yerleştirilen hikâye ve alıntılardan oluşmaktadır. CLIP 2 kapsamında, Haziran 2022 tarihi itibarıyla, yaklaşık 2.500 birey yaygın eğitim faaliyetlerinden yararlanmış, cinsel ve toplumsal cinsiyet temelli şiddetin önlenmesine ilişkin bilgilendirme etkinliklerine 2.800'den fazla kişi katılmış, hukuk danışmanlığı ve sosyal danışmanlık alanlarındaki hizmetlerden ve psikososyal destekten 29.000'in üzerinde birey faydalanmış ve sosyal uyum faaliyetlerine 15.000'den fazla kişi katılmıştır.

CLIP 2 özverili çalışmaları ve bireylerin hayatlarındaki bu dönüşüme buldukları katkı adına Türkiye genelindeki tüm uygulama ortaklarına en içten teşekkürlerini sunar. Bu kurumlar alfabetik sırayla: Afgan Hazaraları Kültür ve Dayanışma Derneği (AHCSA), Afgan Mültecileri Dayanışma Derneği (ARSA), Uluslararası Doktorlar Derneği (AID), Ankara Mesleki Eğitim, Kültür, Sanat ve Turizm derneği (MESEDER), Sığınmacılar ve Göçmenlerle Dayanışma Derneği (SGDD-ASAM), Kadınlar için Özgürlük ve Eşitlik Derneği (KÖVED), Kapadokya Kadın Dayanışma Derneği (KAPKAD), Eksi 25 Derneği, ERMETAL Teknolojik Eğitim Vakfı (ERTEV), Genç Hayat Derneği, Hayata Gülümse Derneği, Havran Derneği, İnsan Kaynağını Geliştirme Vakfı (İKGV), Mülteciler Derneği (RASAS), SENED Derneği, Seyhan Belediyesi Kadın Dayanışma Merkezi, Sulukule Gönüllüleri Vakfı, Tekeffül Şam Derneği (TAS), Türk Kızılay, Van İşitme Engellileri Duyma Derneği (VİED).

Önemli not: Bu kitaptaki anlatı ve alıntılarının tümü anonimdir ve hiçbiri beraber kullanıldıkları fotoğrafla bağlantılı değildir.

In Afghanistan, I witnessed war both outside and inside our home.

Hayata Gülümse Association provided me with psychological counselling on this matter, for which I am extremely grateful. The association provides a safe haven for me and my children.

It is a place where we can heal from our past and grow in our self-esteem.

Afganistan'da hem sokakta hem de evde savaşı gördüm ben.

Tüm bu süreç boyunca, Hayata Gülümse Derneği bana psikolojik destek sağladı. Onlara minnettarım. Dernek merkezi çocuklarım ve benim için güvenli bir alan.

Burası, geçmişten getirdiğimiz yaralarımızı iyileştiren ve kendimize olan güvenimizi yeniden getiren bir yer.

من در افغانستان جنگ را هم در جاده ها و بازاردیدم هم در خانه و پس کوچه ها دیدم.
ر تمام این مدت، انجمن "به زندگی لبخند بزن" از من حمایت روانی کرده است. من از آنها سپاسگزارم.
اینجا جایی است که زخم‌های گذشته ما را التیام می‌بخشد و اعتماد به نفس را به ما باز می‌گرداند.

I am an Iraqi woman. My name is Iman. We had to flee to Türkiye in 2018 due to the ISIL threat.

The language barrier was the biggest problem. But thanks to Horan Foundation, we overcame this barrier. They listened to our concerns and provided Turkish courses for us.

My husband resigned from his employment and came here. But health problems prevented us from working. And psychologically, we never actually recovered. Our kids were affected the most. When we first met Horan, we started to receive psychological support in Sakarya. I kept seeing the psychological counsel in the organization. I talked to her, opened my heart, and explained my situation in all honesty. It was a great relief. I did not have to visit the doctor again. May Allah look after her.

Now I am in a good social circle. So are my children. They too receive counseling. We can feel more relieved with every passing day.

Turkish people are respectful and decent. We will live here until the day we die. May Allah help and guide us all.

Ben Iraklı bir kadını. Adım Iman. Daesh'in tehditleri yüzünden zorunlu olarak 2018 yılında Türkiye'ye göç ettik.

En büyük sorunumuz dil oldu. Ama Havran Derneği sayesinde bu sorunumuzu aştık. Bizim sesimizi duyular ve bize Türkçe kursu sağladılar.

Eşim işinden istifa ederek buraya geldi. Sağlık sorunlarımız nedeniyle çalışamaz hale geldik. Psikolojik olarak hiçbir zaman toparlanamadık. Bu durumdan çocuklarımız da etkilendi. Havran Derneği ile tanıştıktan sonra Sakarya'da psikolojik destek almaya başladık. Sürekli olarak Dernek'teki psikolojik danışmanla konuştum, ona içimi döktüm, her durumumu açıkça anlattım ve çok rahatladım. Bir daha doktora gitmek zorunda kalmadım. Allah onu korusun.

Artık iyi bir sosyal çevrem var. Çocukları da öyle. Onlar da danışmanlık alıyorlar. Yüreğimizdeki artan ferahlamayı gün be gün hissediyoruz.

Türk insanı çok saygılı ve edepli, ölene kadar burada kalacağız. Allah hepimize yardım etsin.

أنا امرأة عراقية اسمي إيمان، هاجرنا إلى تركيا عام 2018 بسبب تهديدات داعش.

كانت أكبر مشكلة لدينا هي اللغة التركية، لكن بفضل جمعية Havran تغلبنا على هذه المشكلة، فقد سمعوا أصواتنا وقدموا لنا دورة اللغة التركية.

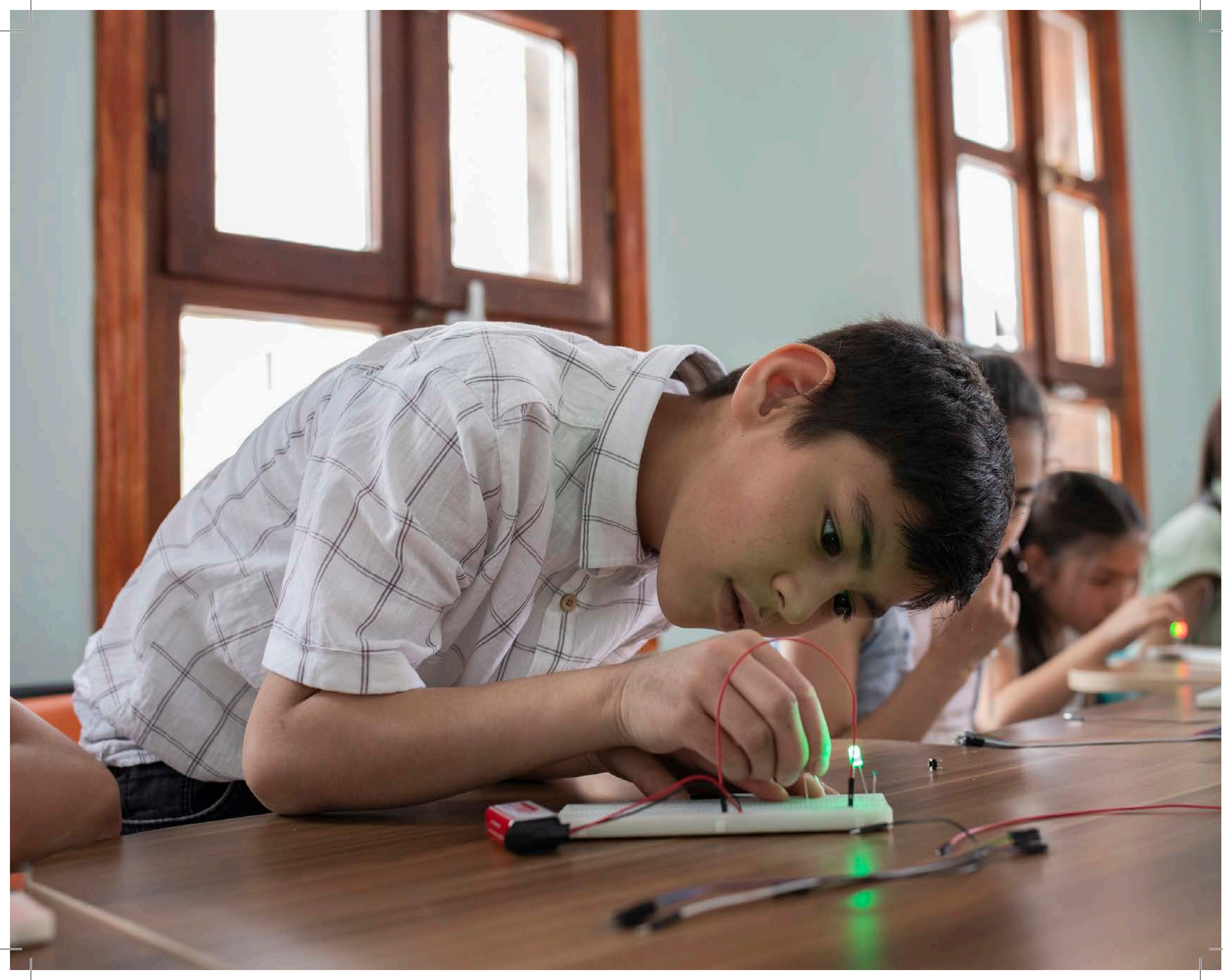
جاء زوجي إلى هنا بعد استقالته من وظيفته، ثم بسبب مشاكلنا الصحية أصبحنا غير قادرين على العمل أبداً، وعلى إثر ذلك أُصِبتنا بضرر نفسي بالغ لم نتعاف منه حتى الآن، وقد تأثر أطفالنا أيضاً بهذا الوضع.

بعد لقائنا بجمعية حوران (Horan)، بدأنا في تلقي الدعم النفسي في سكاريا، فقد تحدثت مع المستشار النفسي في الجمعية و أفصحت عن كل ما في قلبي له، وشرحت حالتي بوضوح وكنت مرتاحة جداً، وبفضل الله لم أضطر للذهاب إلى الطبيب مرة أخرى بعد ذلك، وأصبح لدي دائرة اجتماعية جيدة، وكذلك أطفالنا فهم أيضاً يتلقون استشارات ودعمًا نفسيًا مميّزًا ونحن نشعر بارتياح متزايد في قلوبنا يوماً بعد يوم.

الشعب التركي شعب محترم ولاقئ للغاية، وسنبقى هنا حتى نموت.

وفقنا الله جميعاً

My only wish for the future is to be able to practice my own profession and continue my work that benefits society.

Gelecek için tek dileğim kendi mesleğimi yapabilmek, toplum için fayda sağlayan işime devam edebilmek.

یگانه آرزوی من برای آینده این است که بتوانم حرفه و مسلک اصلی خود را انجام داده و به کار خود در راستای تأمین فایده برای جامعه ادامه دهم.

I am a Syrian women. I fled the war and sought refuge in Türkiye.

We came to Elazığ because I had kin here. I arrived here five years ago and never left since then.

At first, I was in constant fear. Never went out, or mingled with people. I had three children. My husband was working. So, I had to go out although I did not find courage to do so.

Then I met with this association. My psychological well-being utterly changed for the better when I gathered courage and started going to Takaful Al Sham Association (TAS).

I now like to go out and meet my neighbors. First I learned the Turkish language in the courses. Then I received legal and then psychological counsel.

This association allowed me to have the reins of my own life. I tried, failed, made mistakes, gathered my courage, and tried again. Thanks to the counseling I started to feel better. I am not as frail as before. Now I have the energy and the strength again.

There is no denial of the association's role in all these improvements. Before I was in my shell but now I can dream of continuing my education and having a high-school diploma.

When we first came to Türkiye, the circumstances drowned those dreams. See, all Syrian women dream of education, of employment. But we do need help to realize those dreams.

These efforts are what we need to march on and regain our confidence.

Ben Suriyeli bir kadınıım. Savaştan kaçtım ve Türkiye'ye sığındım.

Akrabalarım burada olduğu için Elazığ'a geldik. Beş yıl önce geldim, bir daha hiç buradan çıkmadım.

İlk başlarda çok korktum. Dışarı çıkmıyordum, insanlar arasına karışmıyordum. Üç çocuğum oldu. Eşim çalışıyordu. Biraz olsun sokağa çıkmaya mecbur kaldım ama buna hiç cesaretim yoktu.

Sonra bu projeye tanıştım. Cesaretimi toplayıp Tekeffül Şam Derneği'ne (TAS) gitmeye başladıktan sonra tüm psikolojim değişti.

Mümkün olduğunca evden çıkmayı ve komşuları tanımayı sever oldum. Önce Türkçe dil kursunda dil öğrendim. Daha sonra hukuk danışmanlığı ve psikolojik danışmanlıktan faydalandım.

Bu proje sayesinde, hayatıma yeni bir yön vermeye başladım. Denedim, yanıldım, hata yaptım, cesaretimi topladım ve yeniden denedim. Aldığım danışmanlıklarla kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Kırılganlıklarım azaldı. Enerjim yerine geldi ve güçlendim.

Bu projenin hayatımdaki etkisi yadsınamaz. Önceleri içime kapanmışken, şimdilerde eğitimimi tamamlayıp lise diploması almayı hayal edebiliyorum.

Türkiye'ye geldikten sonra hayallerimiz hayatın içine gömülüp gitti. Bütün Suriyeli kadınların okumak, çalışmak gibi hayalleri var. Ama bunları gerçekleştirebilmek için yardıma ihtiyaç duyuyoruz.

Yolumuza devam edebilmemiz ve kendimize olan güveni yeniden kazanabilmemiz için böyle projelere ihtiyacımız var.

أنا سيدة سورية هربت من الحرب ولجأت إلى تركيا، فقد جئنا إلى إلإزيغ منذ 5 سنوات لأن أقاربي كانوا هنا.

كنت خائفة جداً في البدايات ولم أكن أستطيع الخروج من المنزل والاختلاط مع الناس ولم يكن لدي الشجاعة للقيام بذلك.

تعرفت على هذا المشروع واستجمعت شجاعتي وذهبت إلى مركز منظمة تكافل الشام الخيرية (TAS) وحضرت معهم تدريبات وأنشطة مختلفة.

أصبحت حالي النفسية أفضل يوماً بعد يوم وأصبحت أحب الخروج من المنزل والتواصل مع الجيران.

حضرت دورة اللغة التركية في مركز تكافل الشام (TAS)، ثم استفدت من خدمات الإرشاد القانوني والنفسي، وبدأت أشعر بتحسن واضح بعد الاستشارة التي تلقيتها واستعدت طاقتي وأصبحت أقوى.

بفضل هذا المشروع تغير اتجاه حياتي لوجهة جديدة أفضل من السابقة، فبينما كنت انطوائية أصبحت أكثر حماساً للتواصل مع الآخرين ويمكنني الآن أن أحقق حلمي وأكمل تعليمي.

جميع النساء السوريات يحلمن بالدراسة والعمل، لكننا نحتاج إلى المساعدة من أجل تحقيق أحلامنا، ونحن بحاجة إلى مشاريع كهذا المشروع حتى تتمكن من استعادة ثقفتنا بأنفسنا والمضي قدماً للأمام.

Me and my family were living in Iran. I had graduated from high school with honors but was not admitted to a university. So, I spoke with my parents and convinced them to come to Türkiye.

We settled in Kayseri. But, you see, we didn't speak the language, couldn't find jobs, and all in all had no idea about what to do. So, we slowly began to learn Turkish. I attended painting courses. When people in the Afghan Refugee Solidarity Association (ARSA) saw my work, they asked if I wanted to work as a trainer. Suddenly, I was surrounded by Afghans! They raised my hopes and I started to believe that I could make a living. They assisted all of us with whatever we needed. They were always there for us, they talked to us and encouraged us. I could feel my hopes rising again. I could start dreaming again. As I dreamt, new opportunities started to emerge.

But, when I had the highest of hopes, the world was struck by COVID-19. We were all trapped in our houses. And I could not begin my university degree. Also, the Turkish Language learning process was interrupted for both me and my siblings and we could not socialize with people.

A few months later, things started to fall into place again. I started working and saved some money, hoping that maybe one day I could realise my hopes and dreams. With what I earned, I couldn't help my father feed the family, but I could earn some pocket money.

ARSA offered me flexible working hours which allowed me to remain in school. I attended courses to get my Turkish language certificate. When I get my Turkish language proficiency certificate, I want to get a degree in graphic design.

So, thanks to this organization, better days and higher hopes are upon me. I am grateful for everyone who stood by my side, assisted and supported me, and did not leave me in despair.

To all who supported me: I love you all. I hope I can live up to the help I received and repay all your good deeds.

Ailemle İran'da yaşıyorduk. Liseyi başarıyla tamamlamıştım ama beni üniversiteye almadılar. Ailemle konuştum ve onları Türkiye'ye gelmeye ikna ettim.

Kayseri'ye yerleştik. Dil bilmiyorduk, iş bulamıyorduk, yol yordam bilmiyorduk. Yavaş yavaş Türkçe öğrenmeye başladık. Ben resim kurslarına katıldım. Afgan Mülteciler Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği'nde (ARSA) çalışmalarımı görünce bana eğitmenlik teklif ettiler. Bir anda kendimi Afganların arasında buldum. Bu işten para kazanabileceğime dair umut aşıyorlardı. Hepimize ihtiyacımız olan konularda destek oldular, yanımızda oldular, konuştular ve bizi her zaman teşvik ettiler. İlk günkü ümitsizliklerim yavaş yavaş silinip gidiyordu. Yaşayabileceğimize dair umut belirliyordu. Ümitlendikçe aklıma yeni yeni işler, fikirler gelmeye başlıyordu.

Tam ruhum aydınlanmaya başlamıştı ki COVID-19 salgını patlak verdi. Evlere tıkıldık. Yine üniversiteye başlayamadım. Kardeşlerimin ve benim Türkçe öğrenimimiz de kesintiye uğradı, sosyalleşemedik.

Birkaç ay sonra şartlar iyileşti. Belki bir gün arzularımın ve ideallerimin peşinden gidebilirim umuduyla çalışmaya ve ufak ufak para biriktirmeye başladım. Babamın yükünü hafifletemiyordum ama kendi harçlığımı çıkartabiliyordum.

ARSA bana esnek çalışma saatleri sağlayarak okuluma devam etmemi sağladı. Dil yeterliliği için sertifikalı Türkçe kurslarına katıldım. Sertifikayı aldıktan sonra grafik tasarım bölümünde okumak istiyorum.

Bu proje sayesinde daha ümit dolu günler gelmiş oldu. Bugüne kadar benim yanımda olan herkese, destek oldukları, engel olmadıkları, beni ümitsizliğe sürüklemedikleri için teşekkür ederim.

Bana bu imkanları sağlayan herkes; sizi seviyorum. Umarım günlerden bir gün yaptığınızı bu iyiliğin karşılığını verebilmiş olurum.

من با خانوادهام در ایران زندگی می‌کردم. دوران لیسسه را با موفقیت به پایان رسانیدم، اما مرا در دانشگاه نپذیرفتند. من با خانوادهام صحبت کردم و آنها را متقاعد کردم که به ترکیه بیایم.

در قیصری مستقر شدیم. ما زبان بلد نبودیم، نمی‌توانستیم کار پیدا کنیم، راه را بلد نبودیم. کم کم شروع کردیم به یادگیری زبان ترکی. من در صنوف آموزشی نقاشی (رسامی) شرکت کردم. وقتی آنها کار من را در انجمن همبستگی و کمک به پناهندگان افغان (ARSA) دیدند، به من پیشنهاد کردند تا در قسمت آموزش همکاری کنم. ناگهان خود را در میان افغان‌ها دیدم. و این به من این نوید را می‌داد که می‌توانم از این کار درآمد کسب کنم. آنها در امور مورد نیازمان از همه ما حمایت کردند، به ما پشتوانه دادند، صحبت کردند و همیشه مشوق ما بودند. از همان روزهای اول ناامیدی‌هایم به پایان رسید. امیدم به زندگی بیشتر از پیش شد. وقتی امیدوارتر شدم، کارها و ایده‌های جدیدی به ذهنم خطور کرد.

درست زمانی که روح تازه‌ای در من دمیده و شروع به جوانه زدن کرده بود، اپیدمی COVID-19 شروع شد. همه در خانه‌ها گیر افتادیم. من نتوانستم دوباره دانشگاه را شروع کنم. دروس و آموزش ترکی من و خواهر و برادرانم هم قطع شد، امکان دید و بازدیدها نیز نبود.

بعد از چند ماه شرایط بهتر شد. شروع به کار کردم و پول کمی پس‌انداز کردم به این امید که شاید روزی بتوانم خواسته‌ها و آرزوهایم را دنبال کنم. من نمی‌توانستم بار پدرم را سبک کنم، اما می‌توانستم هزینه‌ی مصارف خود را تأمین کنم.

انجمن (ARSA) با ارائه ساعات کاری که برای من در نظر گرفته بود، امکان ادامه تحصیلاتم ارائه شد. برای تکمیل زبان در کورسهای ترکی دارای سند رسمی شرکت کردم. بعد از گرفتن سند آموزش زبان ترکی می‌خواهم در رشته طراحی گرافیک تحصیل کنم.

به لطف این پروژه، روزهای امیدوارکننده تری فرا رسیده است. می‌خواهم از همه کسانی که تاکنون کنارم بودند، از من حمایت کردند و در رفع موانع به من کمک کرده و امید تازه‌ای به من بخشیدند، تشکر کنم.

همه کسانی را که این فرصت‌ها را در اختیار من قرار داده‌اند دوستشان دارم. امیدوارم روزی بتوانم اینهمه لطف و خوبی‌هایتان را جبران کنم.

We were not safe in Afghanistan. Our lives were under constant threat. Economically, we were able to get by but it was simply impossible to keep ourselves, our family, and our children safe. This is why we sought refuge in Türkiye.

After I came to Türkiye, I worked at whatever job I could find. Although I am a trained first-aid expert, I cleaned houses and worked in factories. I supported Red Crescent's first-aid and search and rescue departments and trained people there.

When I first arrived in Kayseri, I immediately went to the Afghan Refugee Solidarity Association (ARSA) and introduced myself. I explained that I am a first-aid expert. I assisted them in awareness-raising activities. I like to work in activities that are beneficial for society. And I am always ready to support people.

They never let us down. My family and I received rental support, attended many activities, and benefitted greatly from many services.

My only wish for the future is to be able to practice my own profession and continue my work that benefits society.

Afganistan'da güvende değildik. Hayati tehlikemiz vardı. Belki hayatımızı bir şekilde ekonomik olarak kazanabiliyorduk ama kendimizin, ailemizin ve çocuklarımızın güvenliğini sağlamak mümkün değildi. Bu yüzden Türkiye'ye göç etmek zorunda kaldık.

Türkiye'ye geldikten sonra ne iş bulduysam yaptım. Temizlikçi de oldum, fabrikada işçi de. Oysa asıl uzmanlığım ilk yardım. Kızılay'da ilk yardım ve arama kurtarma bölümlerine destek verdim, eğitimlik yaptım.

Kayseri'ye geldiğimde hemen Afgan Mülteciler Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği'ne (ARSA) gidip kendimi tanıttım ve ilk yardım alanında uzman olduğumu söyledim. Farkındalık artırma eğitimlerinde onlara destek verdim. Toplum için faydalı olan hizmetlerde çalışmayı seviyorum. Her zaman desteğe varım.

Onlar da bizi yalnız bırakmadılar. Ben ve ailem kira yardımı aldık, birçok faaliyete katıldık, birçok hizmetten yararlandık.

Gelecek için tek dileğim kendi mesleğimi yapabilmek, toplum için fayda sağlayan işime devam edebilmek.

ما در افغانستان امنیت نداشتیم. خطر جانی ما را تهدید می کرد. شاید می توانستیم از نظر اقتصادی امرارمعاش کنیم، اما تأمین امنیت خود، خانواده و فرزندانمان ممکن نبود. به همین دلیل مجبور شدیم به ترکیه مهاجرت کنیم.

بعد از اینکه به ترکیه آمدم هر کاری که پیدا کردم انجام دادم. تمیزکاری هم انجام دادم هم کارگری کارخانه را. در حالی که تخصص اصلی من کمک های اولیه می باشد. در هلال احمر (Kızılay/Crescent) در بخش های کمک های اولیه و جستجو و نجات همکاری کردم و به عنوان مربی نیز کار کردم.

وقتی به قیصری رسیدم بلافاصله به انجمن همبستگی و کمک به پناهندگان افغانستان (ARSA) رفتم و خودم را معرفی کردم و به آنها گفتم که مسلک من کارشناس کمک های اولیه هست. من با آنها در آموزش افزایش آگاهی همکاری کردم. من دوست دارم در خدماتی که به سود جامعه است کار کنم و همیشه آماده همکاری هستم.

یگانه آرزوی من برای آینده این است که بتوانم حرفه و مسلک اصلی خود را انجام دادم و به کار خود در راستای تأمین فایده برای جامعه ادامه دهم.

ARSA staff spoke with my parents about the importance of my school attendance, and my parents agreed. They helped us with school enrolment and provided me with school supplies.

It is safe to say that my life has changed since my first day at school. I have many dreams that I want to pursue, and I believe they will all come true one day.

Dernek çalışanları ailemle görüştü ve okula devam etmem için onları ikna etti. Okul kayıt sürecimde ve gerekli okul eşyalarının temininde bize destek oldular.

Gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki, okula gidebildiğim ilk gün benim hayatım tümüyle değişti. O kadar çok hayalim var ki, inanıyorum bir gün hepsi gerçek olacak.

صحبت کردند و مرا متقاعد کردند که مکتب را ادامه دهم. آنها در مورد ثبت نام در مکتب و تهیه لوازم مورد نیاز مکتب به ما کمک کردند.

با اطمینان می‌توانم بگویم که روز اولی که به مکتب رفتم، زندگی‌ام به کلی تغییر کرد.

In Afghanistan, we used to own land and work in the fields. They murdered my husband four years ago. The perpetrators' exact motivations were unknown, but they were imprisoned. Soon after, I discovered that my daughter had a blood clot in her brain. Because the doctors in Afghanistan were unable to help her, we travelled to Iran to obtain the necessary treatment. We were deported back to Afghanistan before we could complete all the medical procedures.

My husband's perpetrators had been released from prison by that point. As a result, we returned to Iran. However, living in Iran proved to be extremely expensive. I was also afraid of being deported again, so we packed our stuff and went to Türkiye and settled in Van.

It is extremely difficult for my daughter. She is in danger of having a stroke. Meanwhile, my son Metin is blind. My priority is to get my eldest daughter treated, but as a mother, you worry and want the best for both of your children.

Metin has benefited greatly from the Van Impaired Persons and Their Families Association (VIED), an organisation for disabled children and their caregivers. There, he learned to read and write.

My son speaks the best Turkish of the three of us, thanks to the courses he took. He now frequently assists me as a translator. He also took Galosh-making classes. There was a shuttle service that would pick him up and drop him off, as well as lunch which was very helpful when we had nothing to eat at home. As a result, he is overjoyed whenever he visits the organisation.

Afganistan'da tarlalarımız vardı, orada çalışırdık. Dört sene önce kocamı öldürdüler. Neden öldürdükleri tam bilinmiyor ama suçlular hapse atıldılar yine de. Sonrasında kızımın beyininde bir kan pıhtısı olduğunu öğrendik. Ama Afganistan'daki doktorların kızıma faydası olmadı. Biz de tedavisini olsun diye İran'a gittik. Ama tedavisi tamamlanamadan Afganistan'a sınır dışı edildik.

Biz oradayken kocamın katilleri hapisten çıkmış. Bunu duyunca tekrar İran'a döndük. Ama İran'da yaşam çok pahalıydı. Tekrar sınır dışı edilirdi diye de korktuğumdan, eşyalarımızı toplayıp Türkiye'ye geldik ve Van'a yerleştik.

Kızım çok zorlanıyor. Her an felç geçirme tehlikesi altında. Diğer yandan oğlum Metin de kör. Benim önceliğim büyük kızımı tedavi ettirmek ama anne olunca insan endişeleniyor ve her iki çocuğunuz için de en iyisini istiyorsunuz.

Metin, engelli çocuklar ve onlara bakım verenlere yönelik çalışmalar yapan Van İşitme Engelliler ve Aileleri Derneği'nden (VIED) büyük fayda sağladı. Orada okuma yazmayı öğrendi.

Aldığı dersler sayesinde üçümüzden en iyi Türkçe konuşan o. Artık tercümanım oldu, bana destek oluyor. Aynı zamanda galoş imalatı kursu aldı. Onu servis alıp servis bırakıyordu. Orada öğle yemeği de veriyorlardı ki evde yiyecek bir şeyimiz olmadığı zamanlarda büyük faydası dokundu. Sonuç olarak derneğe gitmeyi dört gözle bekliyor oğlum.

در افغانستان زمین داشتیم و در مزارع کار می کردیم. چهار سال پیش شوهرم را به قتل رساندند. انگیزه دقیق عاملان این جنایت مشخص نبود، اما آنها به زندان افتادند. در این میان چیزی نگذشته بود که متوجه شدیم دخترم در مغزش لخته خون دارد. از آنجایی که در افغانستان دکتوران نتوانستند به او کمک کنند، برای انجام تداوی و معالجه ی لازم به ایران سفر کردیم. قبل از اینکه بتوانیم تمام اقدامات طبی را انجام دهیم، ما را به افغانستان بازگرداندند.

با آزاد شدن قاتلان شوهرم به ایران برگشتیم. زندگی در ایران بسیار گران بود هم چنین از اخراج مجدد هم می ترسیدیم، دارو ندار مانرا جمع کردیم و به ترکیه آمدیم و در شهر وان مستقر شدیم.

شرایط برای دخترم بسیار دشوار است. او در خطر سکته مغزی قرار دارد. در ضمن پسرمتین نابیناست. اولویت من معالجه ای دختر بزرگم است، اما شما به صفت یک مادر نگران هستید و بهترینها را برای هر دو فرزندتان می خواهید.

انجمن حمایت از ناشنویان و کم شنوایان وان و خانواده های آنها (VIED) که سازمانی است برای اطفال معلول و معیوب و در جهت مراقبت از آنها فعالیت میکند، برای پسرمتین بسیار مفید واقع شد. او در آنجا خواندن و نوشتن را نیز آموخت.

پسرم به لطف کورسهای زبان ترکی که گذرانده است، از همه ما سه نفر بهتر ترکی صحبت می کند. او اکنون اکثر اوقات به صفت مترجم به من کمک می کند. در کورسهای پاپوشهای پلاستیکی نیز شامل شد. وقتی در خانه چیزی برای خوردن نبود، سرویسی برای بردن و آوردن او و همچنین آوردن غذای ناهار وجود داشت. خلاصه اینکه پسرم هر روز برای رفتن به سازمان بی صبری میکند.

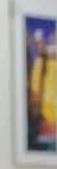
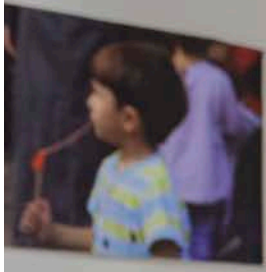

Thank God for them. This association is great! You know, being refugees here, people need to learn the language. Even a couple of words spoken in Turkish can be life-changing.

Sağ olsunlar, bu derneğin varlığı yeter, çünkü insanlar burada göçmen ve dil öğrenmeye ihtiyaçları var. Birkaç kelime Türkçe öğrenmek bazen hayat değiştirebiliyor.

از ایشان بسیار متشکر هستم. وجودشان غنیمت است. مردم اینجا مهاجر هستند و نیاز به یادگیری زبان دارند. گاهی اوقات یادگیری چند کلمه هم می‌تواند زندگی را تغییر دهد.

I am a Syrian women. I fled the war and sought refuge in Türkiye.

This association allowed me to have the reins of my own life. I tried, failed, made mistakes, gathered my courage, and tried again. Thanks to the counseling I started to feel better. I am not as frail as before. Now I have the energy and the strength again.

Ben Suriyeli bir kadınıım. Savaştan kaçtım ve Türkiye'ye sığındım.

Bu proje sayesinde, hayatıma yeni bir yön vermeye başladım. Denedim, yanıldım, hata yaptım, cesaretimi topladım ve yeniden denedim. Aldığım danışmanlıklarla kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Kırılğanlıklarım azaldı. Enerjim yerine geldi ve güçlendim.

أنا سيدة سورية هربت من الحرب ولجأت إلى تركيا.

بفضل هذا المشروع تغير اتجاه حياتي لوجهة جديدة أفضل من السابقة، فبينما كنت انطوائية أصبحت أكثر حماساً للتواصل مع الآخرين ويمكنني الآن أن أحقق حلمي وأكمل تعليمي.

I came to Türkiye illegally in 2015. I was a teacher in Syria. I also have a law degree from Aleppo University.

I had to flee Syria because of the war and all the destruction. I feared for my family but also for myself and wanted to come to Türkiye, which was the only safe haven for us. When we heard that Elazığ hosted many people from Deir ez-Zor, my original home, we wanted to come to Elazığ. But I did not have the opportunity to work as a teacher or as a legal counsel here. My daughters are 6, 9, 14 and 15. I have to work and provide for them, for my family. We tried to survive somehow by working in shops and restaurants as unskilled workers.

A friend introduced me to the Takaful Al Sham Association (TAS) . I felt right from the start that the association would be beneficial for us. With the support of the German government and the European Union, they were working to integrate Syrian refugees into the host society. Thanks to this association we were informed about our rights and obligations. We benefited from their meetings, participated in joint social cohesion activities with the people from Türkiye, and went on excursions.

We learned Turkish in one way or another by talking to the neighbours. But the Turkish courses of the association helped us to improve our language. We became better integrated into the host community.

I mentioned this project to my friends and relatives. I introduced the association to them and showed them where to go. Our interest in integrating with the community increased day by day as we attended the voluntary activities.

This organization became our refuge. It became our voice, that we could not raise by ourselves. They became a bridge between us and the authorities. Thanks to this project, we were able to adapt here. I wish the same for all Syrians.

2015 yılında Türkiye'ye kaçak yollardan geldim. Suriye'de öğretmenlik yapıyordum. Halep Üniversitesi'nden hukuk diplomam var.

Savaş ve yıkım nedeniyle Suriye'den ayrılmak zorunda kaldık. Kendim ve ailem için korktum ve güvenli liman olan Türkiye'ye gelmek istedim. Elazığ'da, memleketim Deyrizor'dan çok sayıda Suriyeli olduğunu öğrenince biz de buraya gelmek istedik. Ama burada öğretmenlik ya da avukatlık yapmam mümkün olmadı. Kızlarım 6, 9, 14 ve 15 yaşlarındalar. Onlara ve aileme bakabilmek için çalışmak zorundaydım. Atölyelerde ve lokantalarda işçi olarak çalışarak hayatta kalmaya çabaladık.

Bir arkadaşım aracılığıyla Tekeffül Şam Derneği (TAS) ile tanıştım. İlk andan itibaren bizim için yararlı bir dernek olduğunu hissetmiştim. Almanya hükümeti ve Avrupa Birliği'nin desteğiyle, Suriyeli göçmenlerin ev sahibi toplumla kaynaşması için çalışmalar yürütüyorlardı. Hak ve yükümlülüklerimiz hakkında geniş bilgiye bu dernek sayesinde eriştik. Toplantılarından faydalandık, Türklerle birlikte ortak sosyal uyum etkinliklerine katıldık, geziler yaptık.

Komşularım aracılığıyla Türkçeyi öyle ya da böyle öğreniyorduk ama derneğin Türkçe dil kursları dilimizi ilerletmemize yardımcı oldu. Ev sahibi toplumla böylece daha iyi kaynaştık ve bütünleştik.

Arkadaş ve akrabalarıma da bu projeden bahsettim. Onlara derneği tanıttım, yerini gösterdim. Faaliyetlerde gönüllü olarak yer aldıkça her birimizin toplumla kaynaşmaya ilgisi daha da arttı.

Burası bizim güvenli sığınağımız oldu. Duyuramadığımız sesimiz oldu. Yetkililerle aramızda köprü oldular. Bu proje sayesinde buraya uyum sağlayabildik. Tüm Suriyeliler için de aynı şeyi diliyorum.

كنت أعمل كمعلمة في مدينة دير الزور في سوريا ولديّ إجازة في القانون من جامعة حلب، لكننا اضطررنا إلى مغادرة بلدنا بسبب الحرب والدمار.

كنت خائفة على نفسي وعلى عائلتي فلجأنا إلى مدينة إلازيغ في تركيا عام 2015 عندما علمنا أن هناك العديد من السوريين من أبناء مدينتي يعيشون هناك.

وصلنا إلى إلازيغ وكانت الظروف صعبة جداً حيث لم أتمكن من التدريس أو العمل كمحامية هنا، فاضطررنا للمكافحة والعمل في المطاعم وورش العمل حتى نستطيع توفير الطعام والمسكن لأطفالنا البنات الأربعة الذين تتراوح أعمارهم بين 6 و15 عاماً.

التقيت بجمعية تكافل الشام (TAS) من خلال صديقتي، ومنذ اللحظة الأولى شعرت أنها ستكون مفيدة لنا، فبدعم من الحكومة الألمانية والاتحاد الأوروبي عملت تكافل الشام (TAS) على دمج اللاجئين السوريين مع المجتمع المضيف، ووفرت لنا الوصول إلى معلومات شاملة حول حقوقنا والتزاماتنا، فقد استفدنا من جلساتهم التي كانوا يقدمونها لنا، وشاركنا في أنشطة تماسك اجتماعي ورحلات مشتركة مع الأصدقاء الأتراك.

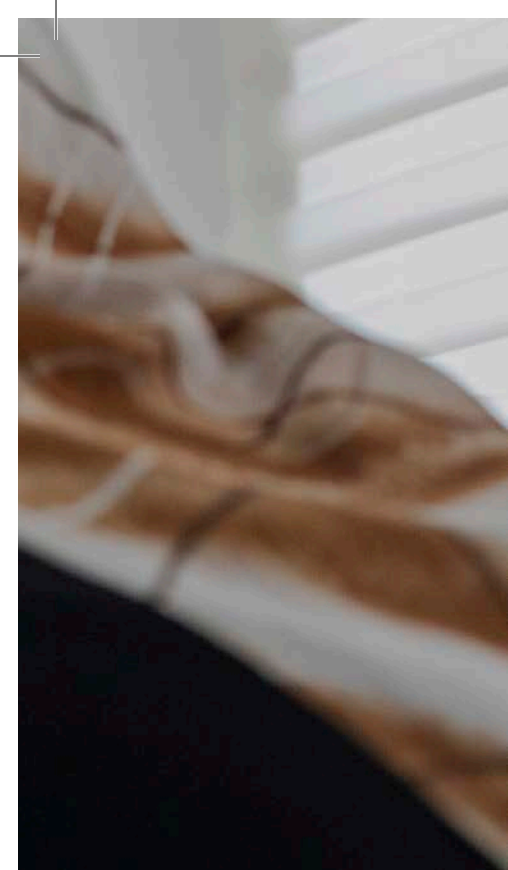
كنا نتعلم اللغة التركية من خلال التواصل مع جيراننا بطريقة أو بأخرى، لكن دورات اللغة التركية التي قدمتها لنا تكافل الشام (TAS) ساعدتنا على تحسين لغتنا وبالتالي أصبحنا أكثر اندماجاً وتكاملاً مع المجتمع التركي المضيف.

أخبرت أصدقائي وأقاربي عن هذا المشروع الذي تنفذه منظمة تكافل الشام الخيرية (TAS) ووقمت بتعريفهم على المنظمة وأوضح لهم دورها ومساهماتها المميزة.

عندما شاركنا في الأنشطة باختيارنا، أصبح كل واحد منا أكثر اهتماماً بالتواصل الاجتماعي وأصبحت هذه الأنشطة ملاذاً آمناً، إضافة لذلك فقد كانت منظمة تكافل الشام الخيرية (TAS) بمثابة جسر بيننا وبين الدولة التركية، و بفضل هذا المشروع تمكنا من التأقلم مع الحياة هنا وأنا أتمنى استفادة جميع السوريين من خدمات هذا المشروع.

Of course, people all over the world face financial difficulties, but as asylum seekers, the situation is even more difficult. Because you always feel like an outsider and alone.

My psychological well-being has greatly improved as a result of the activities at VIED. I received psychosocial support. When I'm here, I feel safe and calm.

Elbette dünyada tüm insanlar maddi güçlüklerle karşı karşıya ancak sığınmacılar için durum çok daha zor. Çünkü insan kendini hep yabancı, hep yalnız hissediyor.

VIED'deki faaliyetler sayesinde psikolojik sağlığım büyük ölçüde iyileşti. Psikososyal destek aldım. Kendimi güvende ve huzurlu hissediyorum.

البته مردم در سرتاسر دنیا با مشکلات مالی روبرو هستند، زیرا انسان در اینحال همیشه احساس بیگانگی و تنهایی می‌کند.

مشکلات روانی من در نتیجه فعالیت در انجمن حمایت از ناشنوایان و کم شنوایان بسیار کاهش یافته است. از حمایت روانی اجتماعی برخوردار شدم. وقتی اینجا هستم، احساس امنیت و آرامش می‌کنم. VIED وان و خانواده های آنها.

We came from Afghanistan because our lives were in danger. We had no other choice. There were many problems. I mean, especially for women. We applied for protection as asylum seekers and we were accepted.

My husband works here in Van. I work as a housewife. I am deaf in one ear.

We came to the Van Impaired Persons and Their Families Association (VIED) three months ago and enrolled in classes. Now the A1 Turkish lessons are over. I am very pleased with my teachers.

They are all very kind and respectful. Before I enrolled here, my Turkish was not good at all. I took classes and learned to read and write thanks to VIED.

My daughter was essentially a hermit. But she joined some of my classes, she got much better. So, I'm very pleased. I would say my anxiety decreased and I have overcome my depression.

Afganistan'da hayatımız tehlikede olduğu için geldik. Başka çaremiz yoktu. Orada çok derdimiz vardı. Kadın olmak ise özellikle çok zordu. Sığınmacı olarak başvurduk ve kabul edildik.

Kocam burada, Van'da çalışıyor. Ben de ev hanımıyım. Bir kulağım sağır.

Van İşitme Engelliler ve Aileleri Derneği'ne (VIED) [DA1]üç ay önce geldik, derslere kaydolduk. A1 Türkçe dersleri artık bitti. Öğretmenlerimden çok memnunum.

Hepsi çok nazik ve saygılı insanlar. Bu derslere başlamadan önce Türkçem çok iyi değildi. Derslere girdim ve VIED sayesinde okuma yazma öğrendim.

Kızım başlangıçta çok çekingendi. Ama sonra derslere girdi ve şimdi çok daha iyi. Yani çok mutluyum. Anksiyetem azaldı ve depresyondan kurtuldum.

ما از افغانستان آمديم چون جانمان در خطر بود. چاره ديگري نداشتيم. مشکلات زيادي وجود داشت، مخصوصاً براي زنان. ما به صفت پناهجو درخواست حمايت كرديم و پذيرفته شديم.

من خانه دارم و شوهر من همينجا در وان كار مي كند. من شنوايي يك گوشم را از دست داده ام.

ما سه ماه پيش به انجمن حمايت از ناشنوايان و كم شنوايان وان و خانواده هاي آنها (VIED) مراجعه كرده براي آموزش در كورس ثبت نام نموديم. در حال حاضر دوره A1 درس زبان تركي را تمام كردم و از معلمانم بسيار راضي هستم.

همه آنها بسيار مهربان و محترم هستند. قبل از اينكه اينجا ثبت نام كنم، تركي من اصلاً خوب نبود. به لطف انجمن حمايت از ناشنوايان و كم شنوايان وان و خانواده هاي آنها VIED در كورس زبان شركت كردم و خواندن و نوشتن را ياد گرفتم.

دخترم در ابتدا بسيار خجالتی بود. اما با پیوستن به برخی از کورسها خیلی بهتر شد. از این جهت من بسیار خوشحالم از اضطرابم کاسته شده و می توانم بگویم بر افسردگی خود غلبه کرده ام.

“They attempted to kill me while I was praying. I lost three fingers. When the torment became unbearable, I brought my wife and children here and left everything behind.”

I had an antique shop in Afghanistan. On the day the Taliban came, I was in praying in my shop. “Why didn’t you go to the mosque?” they asked. I didn’t answer because I was praying. I perform the noon prayer around 3 o’clock in the afternoon. One of the men hit me with the bottom of his rifle and kicked me. I didn’t speak because I was in prayer.

I put my hand on the iron door. He kicked the door, and my hand got caught between.

I had already passed out on the spot. They abandoned me and left. Other shop owners drove me to the hospital. When I regained consciousness, I realised they had cut my fingers.

They tormented me again when I went to the shop. So, we left everything behind.

I could work before I lost my wife. But I can’t work anymore, and neither can my daughter. My son was injured and needed emergency surgery. My other daughter is a seamstress. She can only provide for her family.

Life is difficult... Very difficult... It’s difficult in every way...

“Namaz kılariken öldürmeye kalktılar beni. Üç parmağımı orada kaybettim. Zulüm dayanılmaz boyuta ulaştığında karımla çocuklarımı alıp her şeyi arkada bırakarak oradan ayrıldım.”

Afganistan’da bir antika dükkânım vardı. Bir gün Taliban geldi, ben de o sırada namaz kılıyordum. “Camiye niye gitmedin?” diye sordular. Namazda olduğumdan yanıt vermedim. Öğle namazını saat 3 gibi kılıyordum. Adamlardan biri silahının dipçiğiyle bana vurdu, sonra tekme attı. Namazda olduğumdan bir şey de söyleyemedim.

Elimi demir kapıya koymuştum. Adam kapıya tekme atınca elim arada kaldı.

Oracıkta bayılmışım. Onlar da beni orada bırakıp gitmişler. Diğer esnaf arkadaşlar hastaneye götürmüşler beni. Kendime geldiğimde parmaklarımı kestiklerini gördüm.

Dükkânıma geri döndüğümde yine zulüm gördüm. O yüzden her şeyi arkamızda bırakıp ayrıldık.

Karımı kaybedene kadar çalışabiliyordum. Ama artık çalışamıyorum. Kızım da çalışmıyor. Oğlum da yaralanmış, acil ameliyata almışlardı. Diğer kızım da terzi. O da ancak kendi ailesine bakabiliyor.

Hayat zor... Çok zor... Her yönden çok zor...

« سر نماز بودم که آنها قصد کشتنم را کردند. سه انگشتم را از دست دادم. وقتی ظلم و ستم غیرقابل تحمل شد، زن و بچه‌ام را به اینجا آوردم و همه چیز را رها کردم.»

من یک مغازه عتیقه فروشی در افغانستان داشتم. یک روز طالبان وارد مغازه‌ام شدند و من در مغازه‌ام مشغول نماز بودم. آنها پرسیدند: «چرا برای نماز به مسجد نرفته‌ای؟» من چون سر نماز بودم جواب ندادم. نماز ظهر را همیشه حدود ساعت 3 بعد از ظهر می‌خواندم. یکی از آنها ضربه‌ای با ته تفنگش به من زده با لگد مرا به زمین انداخت. دوباره چون مشغول نماز بودم حرف نزد.

دستم را روی در آهنی گذاشتم. او با لگد به در زد و دستم بین آن گیر کرد.

من درجا از حال رفته بودم و آنها مرا رها کرده و رفته بودند. دیگر صاحبان مغازه مرا به شفاخانه بردند. وقتی به هوش آمدم متوجه شدم انگشتانم را بریده‌اند.

وقتی به مغازه برگشتم دوباره شروع به آزار و اذیت من کردند. بنابراین، ما همه چیز را رها کرده و پا به فرار گذاشتیم.

قبل از اینکه همسرم را از دست بدهم می‌توانستم کار کنم. اما من دیگر نمی‌توانم کار کنم و دخترم هم نمی‌تواند. پسر هم زخمی شده بود و به عملیات عاجل برده بودند. دختر دیگرم خیاط است. او صرفاً می‌تواند خرج خانواده خودش را تأمین کند.

زندگی سخت است..... بسیار سخت..... از هر نگاه بسیار سخت است.....

Handwritten text on the whiteboard:

- Handwritten notes in Arabic script, including "بعض المجتمعات", "أولئك الذين", "أولئك الذين", "بعض المجتمعات", "أولئك الذين", "أولئك الذين", "بعض المجتمعات", "أولئك الذين", "أولئك الذين", "بعض المجتمعات", "أولئك الذين", "أولئك الذين".
- Phone numbers: "0583 064 14 06" and "0533 064 14 09".
- Other text: "78848 / 18318".

Handwritten text on the wall to the right:

- Logo with text: "Hos", "هلا", "Wel".

masi kalem

CLIP2
TOPLUM TEMELLI YEREL
INISYATIFLER PROJESİ
مشروع المبادرات
المحلية الاجتماعية
COMMUNITY BASED LOCAL
INITIATIVES PROJECT

This is a place where all, whether Afghan or Iranian, can receive assistance. They guide and help whoever is in distress. We found a new home in Kayseri thanks to this organization.

Before, we had no idea what to do. Now, thanks to information meetings I know my rights and obligations which I respect and follow. May God bless them.

İster Afgan ister İranlı olsun, herkesin destek alabildiği bir yer burası. Kim zorluk yaşarsa hemen yol gösteriyor ve yardımcı oluyorlar. Kayseri bu dernek sayesinde yeni evimiz oldu.

Önceleri ne yapmamız gerektiğini hiç bilmezken, şimdilerde bilgilendirme toplantıları sayesinde hak ve yükümlülüklerimizi biliyor ve ona göre davranıyoruz. Allah ne muratları varsa versin.

اینجا جایی است که همه می‌توانند حمایت شوند، چه افغان باشند و چه ایرانی. هر کس مشکلی داشته باشد فوراً راهنمایی می‌شود. به لطف این انجمن، شهر قیصری به وطن جدید ما تبدیل شده است.

در حالی که قبلاً نمی‌دانستیم باید چه کار کنیم، اکنون به لطف جلسات آموزشی، با حقوق خودمان آشنا هستیم و مسئولیت های خود را میدانیم و با توجه به آن رفتار میکنیم. از خداوند خواستارم به آرزوهای دلشان برسند.

Thank God for them. This association is great! You know, being refugees here, people need to learn the language. Even a couple of words spoken in Turkish can be life-changing.

Sağ olsunlar, bu derneğin varlığı yeter, çünkü insanlar burada göçmen ve dil öğrenmeye ihtiyaçları var. Birkaç kelime Türkçe öğrenmek bazen hayat değiştirebiliyor.

از ایشان بسیار متشکر هستم. وجودشان غنیمت است. مردم اینجا مهاجر هستند و نیاز به یادگیری زبان دارند. گاهی اوقات یادگیری چند کلمه هم می تواند زندگی را تغییر دهد.

**So, thanks to this organization,
better days and higher hopes
are upon me. I am grateful for
everyone who stood by my side,
assisted and supported me,
and did not leave me in despair.**

*Bu proje sayesinde daha ümit dolu günler gelmiş oldu.
Bugüne kadar benim yanımda olan herkese, destek oldukları, engel olmadıkları,
beni ümitsizliğe sürüklemedikleri için teşekkür ederim.*

به لطف این پروژه، روزهای امیدوارکننده تری فرا رسیده است. می‌خواهم از همه کسانی که تاکنون کنارم بودند، از من حمایت کردند و در رفع موانع به من کمک کرده و امید تازه‌ای به من بخشیدند، تشکر کنم.

My husband was never nice to me and never looked after our three children. In Afghanistan, I witnessed war both outside and inside our home. He only stayed with us for one or two months after we moved to Türkiye. He was physically abusive and attempted to kill me and take our children once. I went to the police station and filed a complaint. My Turkish neighbours in Aksaray were extremely helpful to me and my children.

It has been four years since this incident, and his family continues to threaten me on a regular basis. As a result, I try to keep my children and myself at home as much as possible. I'm still terrified that they'll take my children away from me.

Hayata Gülümse Association provided me with psychological counselling on this matter, for which I am extremely grateful. The association provides a safe haven for me and my children. We feel supported and respected there. They assist us in many different aspects of our lives. For example, they offer translation services during doctor's appointments. They also offer a variety of courses in which my children and I can learn something new. It is a place where we can heal from our past and grow in our self-esteem.

Eşim bana hiçbir zaman iyi davranmadı ve üç çocuğumuza hiç bakmadı. Afganistan'da hem sokakta hem de evde savaşı gördüm ben. Türkiye'ye gelip yerleştikten sonra bizimle sadece bir iki ay yaşadı. Bana fiziksel şiddet uyguluyordu. Bir keresinde beni öldürmeye çalıştı ve çocuklarımı alıp götürdü. Karakola gidip şikâyet ettim. Aksaray'daki komşularım çok destekçiydi, bana ve çocuklarıma yardım ettiler.

Bu olayın üzerinden dört yıl geçti ve ailesi hala düzenli olarak beni tehdit ediyor. Bu nedenle pek dışarı çıkmıyorum, çocuklarımı da genelde evde tutuyorum. Her gün çocuklarımı benden alacaklar diye korku içinde yaşıyorum.

Tüm bu süreç boyunca, Hayata Gülümse Derneği bana psikolojik destek sağladı. Onlara minnettarım. Dernek merkezi çocuklarım ve benim için güvenli bir alan. Burada hem desteklendiğimizi hem de saygı gördüğümüzü hissediyoruz. Yaşamımızın birçok alanında bize destek oluyor. Örneğin birçok kursları var. Buralarda çocuklarım ve ben yeni şeyler öğrenebiliyoruz. Burası, geçmişten getirdiğimiz yaralarımızı iyileştiren ve kendimize olan güvenimizi yeniden getiren bir yer.

همسرم هرگز با من مهربان نبوده و از سه فرزندمان مراقبت نکرده است. من در افغانستان جنگ را هم در جاده ها و بازار دیدم هم در خانه و پس کوچها دیدم. بعد از آمدن به ترکیه و اقامت، فقط یکی دو ماه با ما زندگی کرد. او مرا مورد خشونت فیزیکی (جسمی) قرار می داد. او یک بار قصد کشتن من را داشت و بچه هایم را با خود برد. به مرکز پلیس مربوطه رفتم و شکایت کردم. همسایگان من در آقسرای بسیار از من حمایت کردند، آنها به من و فرزندانم کمک کردند.

چهار سال از این ماجرا می گذرد و خانواده شوهرم هنوز مرا تهدید می کنند. به همین دلیل زیاد بیرون نمی روم و معمولاً بچه هایم را در خانه نگه می دارم. هر روز با ترس اینکه بچه هایم را از من بگیرند زندگی میکنم.

در تمام این مدت، انجمن "به زندگی لبخند بزن" از من حمایت روانی کرده است. من از آنها سپاسگزارم. کانون انجمن، فضای امنی برای من و فرزندانم است. در اینجا ما احساس حمایت و احترام می کنیم. در بسیاری از زمینه های زندگی به ما کمک می کنند. مثلاً کوسه های مختلف آموزشی زیادی دارند. در اینجا من و فرزندانم می توانیم چیزهای جدیدی یاد بگیریم. اینجا جایی است که زخم های گذشته ما را التیام می بخشد و اعتماد به نفس را به ما باز می گرداند.

In Syria, I was a teacher. I worked with kids for 30 years and had the best days of my life with children in Syria. But when I first arrived in Türkiye, I felt exhausted. War does that to a person.

I am Shaza. I have been a housewife since I came to Türkiye. In 2015, my husband told people around him in Istanbul: "My wife is restless because she is confined at home, she is a teacher and she cannot cope with this life." And people referred me to the Human Resource Development Foundation (HRDF). That's when I took control of my life, once again.

I first came to the Foundation to learn Turkish, which I did. I attended the women's solidarity workshop and learned how to better assist and help other Syrian women. With other Syrian beneficiaries, we learned about Turkish laws.

HRDF gave me my confidence and strength back. The solidarity of other women also empowered me. I no longer felt as weak and meek as I had felt when I first came to Türkiye. I feel that I have the ability and strength to help and support my Syrian friends.

In the workshop we also made friends with people from Türkiye and grew fond of each other. We achieved social cohesion among ourselves, despite all the discrimination online and in the streets. During the activities, I learned that our hosts do like us and are not that different from us.

We love each other. I partake in the happiness and joy and also the sorrow of people in Türkiye, on good days and bad ones alike. I do know that they care for me and share my feelings. This shows that we share a common affection.

People are all guests on this planet. Everyone will die, so the best way to live is to seek peace and live in peace wherever we are.

Suriye'deyken öğretemdim. 30 yıl çocuklarla çalıştım, Suriyeli çocuklarla çok güzel günler geçirdim. Ama Türkiye'ye geldiğimde kendimi çok bitkin hissettim. Çünkü savaş zayıflık hissi verir.

Ben Şaza. Türkiye'ye geldiğimden beri ev hanımıyım. 2015 yılında, eşim İstanbul'da etrafındakilere: "Eşim tüm gün evde oturduğu için rahatsız, kendisi öğretmen ve bu durumdan hoşlanmıyor." demiş. Onlar da beni İnsan Kaynağını Geliştirme Vakfı'na (IKGV) yönlendirdi. İşte hayatıma yeniden yön vermemin hikayesi böyle başladı.

Vakfa öncelikle Türkçe öğrenmek için geldim ve öğrendim. Katıldığım kadın dayanışması atölyesinde Suriyeli kadınlarla birlikte nasıl dayanışma içinde olunacağını öğrendim. Faydalanıcılar olarak hep birlikte Suriyeli kadınlara Türkiye yasalarını öğrettik.

IKGV ile tanıştıktan sonra kendime olan güvenimi ve gücümü yeniden kazandım. Kadın dayanışması beni daha da güçlendirdi. Türkiye'ye ilk geldiğimde olduğu gibi artık güçsüz olmadığımı hissettim. Artık Suriyeli dostlarımı desteklemeye muktedir olduğumu hissediyorum.

Atölyelerde Türkiyeli dostlarımızla kaynaştık, birbirimizin kalbine ulaşmayı başardık. Sokakta, sosyal medyada işittiğimiz onca dışlayıcı söyleme rağmen kendi aramızdaki sosyal uyumu yakalayabildik. Ev sahibi dostlarımızın bizleri sevdiğini, bizlerden uzak olmadığını, ben bu projenin faaliyetleriyle öğrendim.

Biz birbirimizi seviyoruz. Bayramlarda, sevinçlerinde, üzüntülerinde Türkiyeli dostlarıma ortak oluyorum, duygularına saygı duyuyorum. Beni önemsediklerini, hislerimi paylaştıklarını biliyorum. Bu da aramızda muhabbet olduğu anlamına gelir.

Bu hayatta herkes misafirdir. Hepimiz öleceğiz, o halde nerede olursak olalım sevgi ve barış içinde yaşamak en iyisi.

أنا شذى من سوريا، لجأت إلى تركيا وجئت إلى إسطنبول هرباً من الحرب.

كنت في سوريا معلمة، وعملت مع الأطفال لمدة 30 عاماً قضيت فيها أياماً جيدة جداً مع الأطفال السوريين، لكن عندما أتيت إلى تركيا شعرت بالتعب الشديد بسبب ظروف الحرب التي عشتها في سوريا.

في عام 2015، تواصلت زوجي مع بعض أصدقائه في إسطنبول وأخبرهم أنني غير مرتاحة لأنني أجلس في المنزل طوال اليوم، وأخبرهم بأنني معلمة لدي خبرة طويلة ولا أحب الجلوس في المنزل دون عمل، وبسبب تواصلات زوجي أرشدنا بعض الأصدقاء إلى مؤسسة تنمية الموارد البشرية (IKGV) وهنا بدأت قصة إعادة توجيه حياتي.

جئت إلى المؤسسة أولاً لتعلم اللغة التركية وقد تعلمتها بشكل ممتاز، ثم حضرت ورشة عمل التضامن النسائي وتعلمت فيها أساليب التضامن مع النساء السوريات، واطلعنا معاً على كثير من القوانين التركية الهامة بالنسبة لنا.

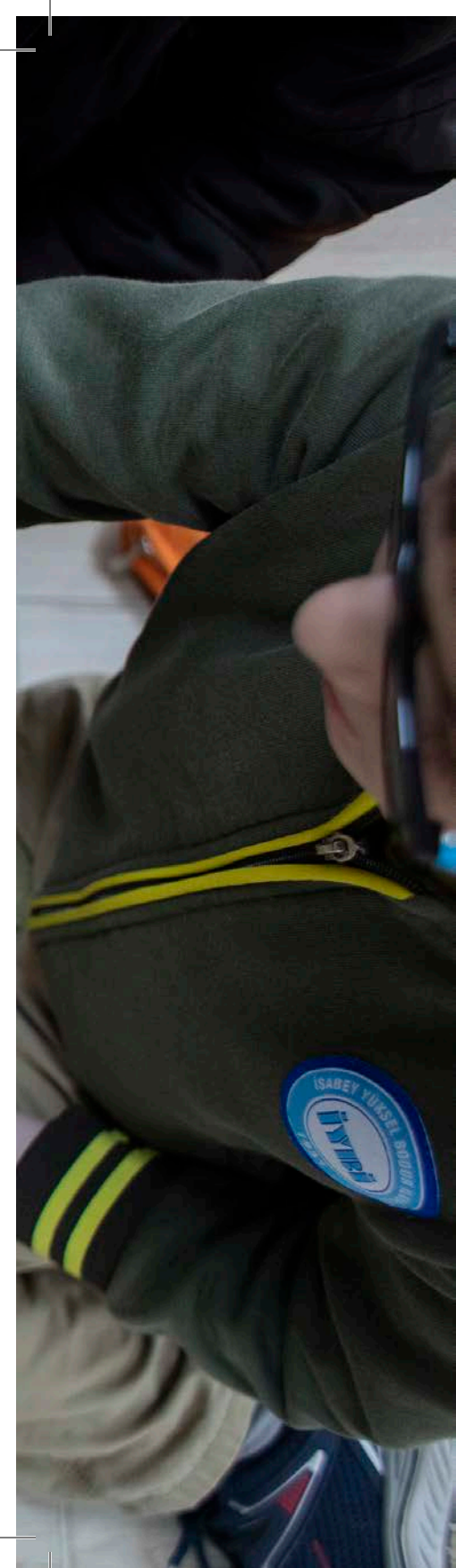
بعد لقاءتي مع IKGV، استعدت ثقفتي بنفسي وقوتي، وشعرت أنني لم أعد ضعيفة كما كنت عند قدومي إلى تركيا، وأشعر الآن أنني قادرة على دعم أصدقائي السوريين.

على الرغم من كل التصريحات الإقصائية التي سمعناها في الشوارع وعلى مواقع التواصل الاجتماعي؛ قمنا أنا وصديقاتي السوريات بالاختلاط مع المجتمع التركي في ورش العمل وتمكننا من تحقيق الانسجام الاجتماعي فيما بيننا، وقد ساهمت الأنشطة التي شاركنا فيها في IKGV بجعل أصدقاءنا المضيفين يحبوننا ويشعرون أنهم قريبون منا وأنا قريبون منهم.

أشارك أصدقائي الأتراك في أعيادهم وأفراحهم وأحزانهم وأحترم مشاعرهم، وأعلم بأنهم يهتمون بي ويشاركوني مشاعرهم وهذا يعني أن هناك مودة فيما بيننا، فالجميع ضيوف في هذه الحياة والجميع سيرحل في يوم من الأيام، لذلك من الأفضل أن نعيش في حب وسلام أينما كنا.

Here we play games and learn things. I want to be able to speak with my Turkish friends and become better at reading and writing in Turkish.

Burada bizimle hem oyunlar oynuyor hem de bize bir şeyler öğretiyorlar. İleride Türkiyeli arkadaşlarımla daha rahat konuşabilmek ve okumayı öğrenmek istiyorum.

في المستقبل، أريد أن أكون قادراً على التحدث بشكل أكثر راحة مع أصدقائي الأتراك وتعلم القراءة باللغة التركية.

My name is Metin. I am 10 years old and from Afghanistan. My sight is weak, actually, I don't have much of it. This is why I cannot attend the school. I attended galosh making course in Van Impaired Persons and Their Families Association (VIED). I also attended Turkish language courses. They were the best! They helped me a lot!

I want to be a doctor when I grow up. I wish to have a beautiful future.

Adım Metin, Afganistanlıyım. 10 yaşındayım. Benim gözlerim zayıf, hatta görmüyor. Bu yüzden okula gidemiyorum. Van İşitme Engelliler ve Aileleri Derneği'nde (VIED) Galoş dersleri aldım. Türkçe kurslarından da yararlandım. Çok iyilerdi. Çok yardımcı oldular.

Ben gelecekte doktor olmak istiyorum. Geleceğimin güzel olmasını istiyorum.

من متین، اهل افغانستان هستم. من 10 ساله هستم. چشمانم ضعیف است، حتی نمی‌توانم ببینم. به همین دلیل نمی‌توانم به مکتب بروم. من در انجمن حمایت از ناشنوایان و کم شنوایان وان و خانواده های آنها (VIED) در کورس آموزش ساختن پاپوشهای پلاستیکی شامل شدم. در کورسهای زبان ترکی نیز شامل شدم. آنها انسانهای بسیار خوب بودند و خیلی به ما کمک کردند.

من می‌خواهم در آینده داکتر شوم. من آرزوی آینده روشنی را دارم.

My life has been extremely difficult ever since I was a child. I've had burn marks on my body since I was 12 years old, and everyone has abandoned me because of them.

Everywhere I've lived, I've felt like an outsider. I lived most of my life in Iran. Although I only spent a year in Afghanistan, where I am originally from, people still thought of me as an immigrant.

I am a foreigner in Türkiye as well. Because I don't speak the language or know the local areas well, it is in some ways even harder here. Everything feels brand-new, so if you pause and think about it, it's like being born again. When I'm doing my weekly shopping, for instance, it's challenging to communicate.

But these days, we have more comfort. Living in Türkiye gives me a sense of security that I appreciate. It has never been easy for me because I have survived burns. I was also worried about having my kids taken away in Iran. But as of right now, I'm fearless. Because nobody is hurting me in Türkiye. Both my comfort and the peace of my kids are restored. I am safe from my husband's threats. I am at ease.

Çocukluğumdan beri hayatım son derece zorlu geçti. Vücudumda 12 yaşımdan beri yanık izleri var ve herkes bana bunlar yüzünden sırtını çevirdi.

Nerede yaşadıysam orada yabancıydım. Hayatımın çoğu İran'da geçti. Aslen Afganistanlıyım ama orada sadece bir yıl kaldım. Buna rağmen, insanlar beni hala bir göçmen olarak görüyordu.

Türkiye'de de bir yabancıyım. Dil bilmediğim ya da yerel yerleri iyi tanımadığım için burası bazı açılardan daha da zor. Her şey artık yepyeni. Bir durup düşünürseniz bu, yeniden doğmak gibi bir şey. Örneğin haftalık alışverişimi yaparken iletişim kurmak zor oluyor.

Ama bu günlerde çok daha rahatım. Türkiye'de yaşamak bana bir güven duygusu veriyor ki buna minnettarım. Yanıklarım nedeniyle hiçbir zaman rahat edemedim. İran'da çocuklarım elimden alınmıştı. Bu en büyük kaygılarımdan biriydi. Ama artık korkmuyorum. Çünkü Türkiye'de kimse bana zarar vermiyor. Hem benim rahatım hem de çocuklarımın huzuru yerine geldi. Kocamın tehditlerine karşı kendimi güvende hissediyorum. Daha iyiyim.

زندگی من از همان زمانهای طفلی فوق العاده سخت بوده است. من از 12 سالگی آثار سوختگی روی بدنم داشتم و همه مرا به خاطر آن ترک کردند.

در هر جایی که زندگی کرده‌ام، احساس بیگانگی و بیکسی کرده‌ام. بیشتر عمرم را در ایران گذراندم. من فقط یک سال از عمرم را در افغانستان بوده‌ام، جایی که اصالتاً اهل آن هستم، ولی مردم هنوز مرا یک مهاجر می‌دانستند.

من در ترکیه هم خارجی هستم. از آنجایی که من زبان ترکی را بلد نیستم و مناطق محلی را به خوبی نمی‌شناسم، اینجا از جهاتی حتی سخت‌تر است. همه چیز کاملاً جدید به نظر می‌رسد، بنابراین اگر یک لحظه به آن فکر کنید، مثل اینست که دوباره متولد شده‌اید. به طور مثال، برقراری ارتباط در خرید هفتگی هم برایم چالش برانگیز است.

اما این روزها آرامش بیشتری دارم. زندگی در ترکیه به من احساس امنیت می‌دهد که بخاطر آن متشکرم. به خاطر آثار سوختگی هرگز راحت نشدم. در ایران یکبار بچه‌هایم از من گرفته شده بود و این ترس دیگر من بود. اما در حال حاضر، من دیگر ترس و نگرانی ندارم. چون هیچکس در ترکیه به من صدمه رسانیده نمی‌تواند. هم آسایش من و هم آرامش بچه‌هایم برقرار شده است. من از تهدیدهای شوهرم در امان هستم. من اینجا خیلی احساس راحتی می‌کنم.

**My son speaks the best
Turkish of the three of us,
thanks to the courses he took.
He now frequently assists me
as a translator.**

*Aldığı dersler sayesinde üçümüzden en iyi Türkçe konuşan o.
Artık tercümanım oldu, bana destek oluyor.*

پسرم به لطف کورسهای زبان ترکی که گذرانده است، از همه ما سه نفر بهتر ترکی صحبت می‌کند. او اکنون اکثر اوقات به صفت مترجم به من کمک می‌کند.

My four children and I had to leave our lives in Afghanistan behind after my husband suddenly disappeared, forcing us to flee to Iran. My children had lost their father and I couldn't risk losing them. So, we left there and fled to Türkiye. We faced serious danger on both journeys, but we persisted. Now that we can coexist peacefully in a home, we are grateful.

Depression is a problem for one of my daughters. She just started middle school. When her friends ask about her father, she feels very sad. She receives psychological counselling by the Hayata Gülümse Association. We are incredibly grateful for the assistance they give our entire family.

My children are always happy when they are in this organisation. It's already important for them to be visible, regardless of which activity they participate in. They feel safe and respected here.

I came to Aksaray, Türkiye, to ensure my children's future. I have already forgotten about myself. My only wish for them is that they be successful and happy in life. May God give them the power to achieve all of their dreams.

Dört çocuğum ve ben, kocam aniden ortadan kaybolduktan sonra Afganistan'daki hayatımızı geride bırakmak ve İran'a kaçmak zorunda kaldık. Çocuklarım babalarını kaybetmişti ve onları da kaybetme riskini göze alamazdım. Oradan ayrıldık ve Türkiye'ye kaçtık. Her iki yolculukta da ciddi tehlikelerle karşılaştık, ama yılmadık. Artık bir evdin içinde bir arada huzur içinde yaşayabildiğimiz için minnettarız.

Kızlarımdan biri depresyonla mücadele ediyor. Ortaokula daha yeni başladı. Arkadaşları babasını sorduğunda çok üzülüyor. Hayata Gülümse Derneği'nden psikolojik destek alıyor. Ailemizin tamamına verdikleri destekler için gönülden teşekkür ediyoruz.

Çocuklarım bu derneğe gittiğimizde hep çok mutlu oluyor. Hangi faaliyete katılırlarsa katılırlar görünür olmaları onlar için çok önemli. Burada güvende hissediyor, saygı görüyorlar.

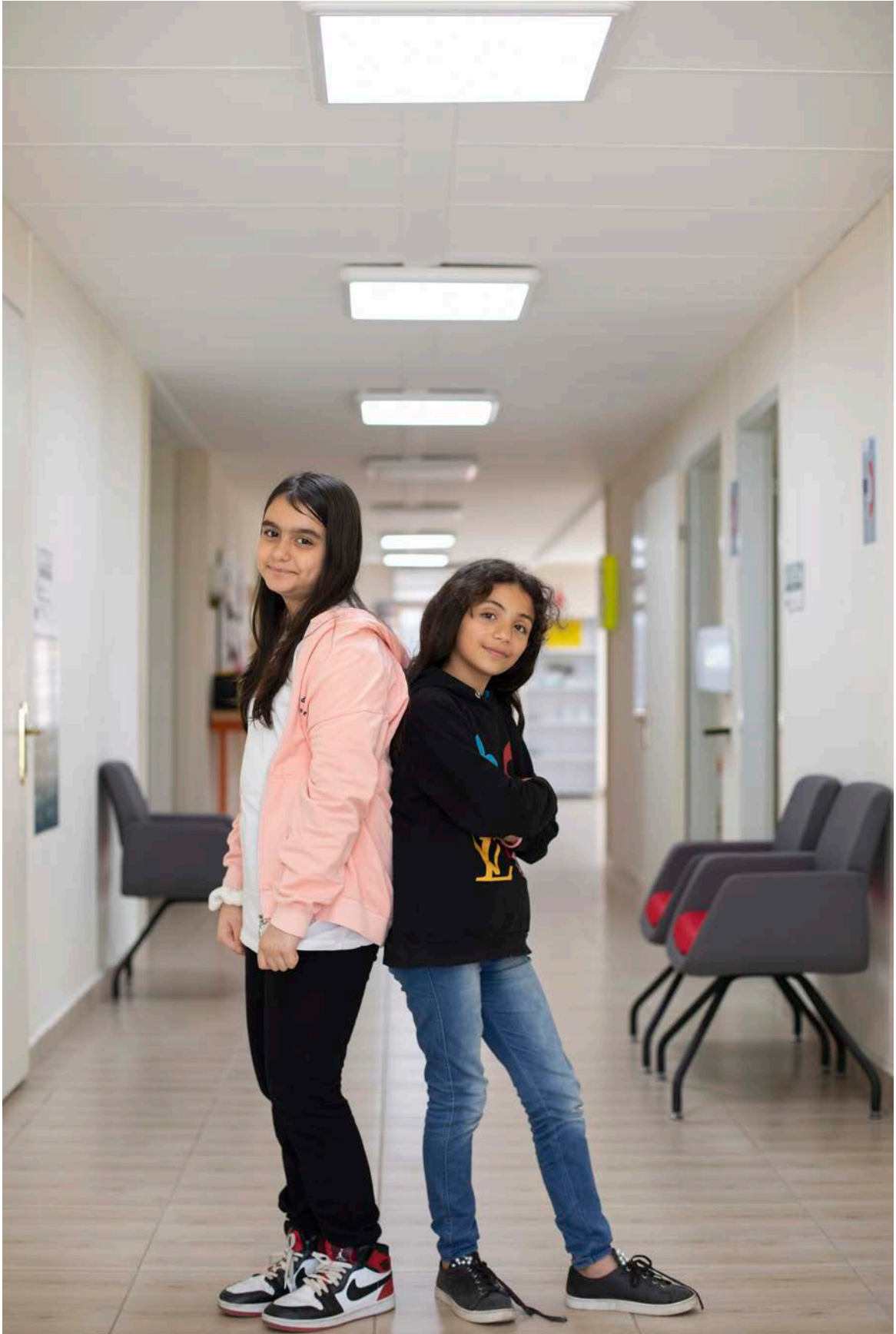
Çocuklarımla geleceği için Aksaray, Türkiye'ye geldim. Kendimi zaten çoktan bir kenara koydum. Tek dileğim çocuklarımla hayatta mutlu ve başarılı olmaları. Allah'ım onlara hayallerini gerçekleştirme gücü versin.

من و چهار فرزندم پس از ناپدید شدن ناگهانی شوهرم مجبور شدیم زندگی خود در افغانستان را رها کرده و به ایران فرار کنیم. فرزندانم پدرشان را از دست داده بودند و من نمی‌توانستم خطر از دست دادن آنها را بپذیرم. بنابراین، ما آنجا را ترک کردیم و به ترکیه گریختیم. در هر دو سفر با خطرهای جدی مواجه شدیم، اما تسلیم نشدیم. اکنون که می‌توانیم در یک خانه به صورت امن زندگی کنیم، از این بابت سپاسگزاریم.

یکی از دختران من از مشکل افسردگی رنج می‌برد. او تازه مکتب راهنمایی را شروع کرده است. وقتی دوستانش در مورد پدرش می‌پرسند، بسیار ناراحت می‌شود. دخترم از انجمن "به زندگی لبخند بزن" مشاوره روانشناسی دریافت می‌کند. ما بی‌نهایت از کمکی که آنها به تمام خانواده‌مان می‌کنند سپاسگزاریم.

فرزندان من از بودن در این انجمن خیلی خوشحال هستند. بچه‌های من وقتی در این سازمان هستند همیشه خوشحال می‌شوند. در حال حاضر برای آنها بدون توجه به اینکه با چه کاری مشغول هستند و در چه فعالیتی شرکت می‌کنند این بسیار مهم است که قابل مشاهده باشند. در اینجا آنها احساس امنیت و احترام می‌کنند.

من به آق‌سرای ترکیه آمدم تا آینده فرزندانم را تضمین کنم. من قبلاً خودم را فراموش کرده‌ام. تنها آرزوی من برای آنها این است که در زندگی موفق و شاد باشند. خداوند به آنها قدرت بدهد تا به تمام آرزوهایشان برسند.

I speak Turkish with my friends but they do not always understand me. I want to learn Turkish better so that I'd be able to speak with them. I want to learn how to read as well.

I am Ömer. I am a 4th-grade student. I am from Syria. I live in Bursa. I was excited when my teacher told me that I could come to Ermetal Technological Education Foundation (ERTEV) to play games, have something to eat and receive training.

I have both Syrian and Turkish friends. We play football or hide-and-peek at school. But here I have learned how to operate robots with a computer. I learned woodworking too. Here we play games and learn things. I want to be able to speak with my Turkish friends and become better at reading and writing in Turkish.

Arkadaşlarımla Türkçe konuşuyorum ama beni her zaman çok iyi anlamıyorlar. Onlarla konuşabilmek için Türkçe öğrenmek istiyorum. Okumayı da öğrenmek istiyorum.

Benim adım Ömer. Dördüncü sınıfa gidiyorum. Suriyeliyim. Bursa'da yaşıyorum. Öğretmenim Ermetal Teknolojik Eğitim Vakfı'na (ERTEV) gelip oyun oynayabileceğimi, yemek yiyebileceğimi, ahşap yapılar yapabileceğimi ve eğitim görebileceğimi söyleyince çok heyecanlandım.

Hem Türkiyeli hem Suriyeli arkadaşlarım var. Okulda onlarla top ve saklambaç oynuyorum. Ama burada robot kullanmayı, bilgisayarda o robotu nasıl çalıştıracığımı öğrendim. Ahşabın nasıl işleneceğini gördüm. Burada bizimle hem oyunlar oynuyor hem de bize bir şeyler öğretiyorlar. İleride Türkiyeli arkadaşlarımla daha rahat konuşabilmek ve okumayı öğrenmek istiyorum.

أحاول تحدث اللغة التركية مع أصدقائي الأتراك لكنهم لا يفهموني جيداً، ولدي رغبة كبيرة في تعلم اللغة التركية حتى أتحدث معهم بطلاقة.

أنا "عمر" من سوريا، لجأت إلى مدينة بورصة التركية وأدرس هنا في الصف الرابع، ولدي أصدقاء أتراك وآخرون سوريون ألعب معهم لعبة الكرة ولعبة الاختباء.

شعرت بسعادة غامرة عندما أخبرني معلمي أنه يمكنني القدوم إلى مؤسسة إرميتال للتعليم التكنولوجي (ERTEV) للعب الألعاب وتناول الطعام وبناء الهياكل الخشبية وتلقي التعليم مع أصدقائي. تعلمت هنا كيفية استخدام الروبوت وتشغيله وربطه مع الحاسوب، وتعلمت أيضاً أساسيات حرفة النجارة.

في المستقبل، أريد أن أكون قادراً على التحدث بشكل أكثر راحة مع أصدقائي الأتراك وتعلم القراءة باللغة التركية.

alman
işbirliği
DEĞERLERİ ZUSAMMENARBEIT

CLP2
COMMUNITY AND LOCAL
INITIATIVES CONTACT

Co-funded by
European Union
Humanitarian Aid

Avrupa Birliği İnsani Yardım
Kurumu tarafından ortak
finanse edilmektedir

بتعاون مشترك من الإتحاد
الأوروبي للمساعدات الإنسانية

Due to political and security concerns, my husband and I fled Iran nine years ago. We are from Iran's Kurdistan province. He was in jail for 11 years as a political prisoner. We have been through a lot of trauma.

My husband has an artificial leg and is unable to work due to his disability. He also has cirrhosis and a lung issue.

We are facing severe financial difficulties. I don't always have enough money to buy clothes for my daughter, let alone feed her properly. Of course, people all over the world face financial difficulties, but as asylum seekers, the situation is even more difficult. Because you always feel like an outsider and alone.

We enjoy visiting the Van Impaired Persons and Their Families Association (VIED) because we are welcomed and respected. It's also helpful to talk to people who are in similar situations. To me, they are like family. My psychological well-being has greatly improved as a result of the activities at VIED. I received psychosocial support. When I'm here, I feel safe and calm.

Kocamla ben politik gerekçeler ve güvenlik sorunları nedeniyle dokuz yıl önce İran'dan kaçtık. Bizler İran'ın Kürdistan bölgesindeniz. Kocam orada 11 yıl siyasi tutuklu olarak hapis yattı. Birçok travma yaşadık.

Kocamın bir bacağı protez, engelli olduğundan çalışmıyor. Aynı zamanda siroz ve akciğer hastalığı da var.

Bir hayli maddi zorluk yaşıyoruz. Kızıma kıyafet almayı bırakın doğru düzgün besleyecek kadar bile param olmayabiliyor. Elbette dünyada tüm insanlar maddi güçlüklerle karşı karşıya ancak sığınmacılar için durum çok daha zor. Çünkü insan kendini hep yabancı, hep yalnız hissediyor.

Van İşitme Engelliler ve Aileleri Derneği'nde (VIED) memnuniyetle karşılanıyor, saygı görüyoruz. Bu nedenle buraya gelmeyi seviyoruz. Benzer durumlarda olan insanlarla konuşmak da faydalı oluyor. Onları da ailem gibi görüyorum. VIED'deki faaliyetler sayesinde psikolojik sağlığım büyük ölçüde iyileşti. Psikososyal destek aldım. Kendimi güvende ve huzurlu hissediyorum.

من و شوهرم به دلیل مسائل سیاسی و امنیتی 9 سال قبل از ایران فرار کردیم. ما از ولایت کردستان ایران هستیم. شوهرم ۱۱ سال به صفت زندانی سیاسی در زندان بود. ما ضربه‌های روحی زیادی را پشت سر گذاشته‌ایم.

شوهرم پای مصنوعی دارد و به دلیل معلولیت قادر به کار نیست. سیروز و مشکل ریوی نیز دارد.

ما با مشکلات مالی شدیدی مواجه هستیم. من پول کافی تغذیه سالم دخترم نداریم چه برسید به خرید لباس. البته مردم در سرتاسر دنیا با مشکلات مالی روبرو هستند، اما شرایط پناهجویان دشوارتر است. زیرا انسان در اینحال همیشه احساس بیگانگی و تنهایی می‌کند.

مراجعه به انجمن حمایت از ناشنوایان و کم‌شنوایان وان و خانواده های آنها (VIED) برای ما بسیار خوش آیند است زیرا در اینجا مورد استقبال و احترام قرار می‌گیریم. صحبت با افرادی که در موقعیت‌های مشابهی هستند نیز مفید است. برای من آنها مانند خانواده‌ام هستند. مشکلات روانی من در نتیجه فعالیت در انجمن حمایت از ناشنوایان و کم‌شنوایان وان و خانواده های آنها VIED بسیار کاهش یافته است. از حمایت روانی اجتماعی برخوردار شدم. وقتی اینجا هستم، احساس امنیت و آرامش می‌کنم.

“They attempted to kill me while I was praying. I lost three fingers. When the torment became unbearable, I brought my wife and children here and left everything behind.”

**Life is difficult... Very difficult...
It's difficult in every way...**

“Namaz kılariken öldürmeye kalktılar beni. Üç parmağımı orada kaybettim. Zulüm dayanılmaz boyuta ulaştığında karımla çocuklarımı alıp her şeyi arkada bırakarak oradan ayrıldım.”

Hayat zor... Çok zor... Her yönden çok zor...

« سر نماز بودم که آنها قصد کشتنم را کردند. سه انگشتم را از دست دادم. وقتی ظلم و ستم غیرقابل تحمل شد، زن و بچه‌ام را به اینجا آوردم و همه چیز را رها کردم.»

When my family and I arrived in Kayseri, Turkey, I was only 7 years old. I assisted my father with his work because he had a medical condition. Together, we gathered cardboard and paper in the streets. During this time, I skipped school. My family and I were struggling to get by. So, I had to support them.

This changed when some neighbours introduced us to the Afghan Refugees Solidarity Association (ARSA). ARSA staff spoke with my parents about the importance of my school attendance, and my parents agreed. They helped us with school enrolment and provided me with school supplies.

My first day of school is still fresh in my mind. I was thrilled, but also a little nervous. On the one hand, I was eager to attend the school like other children my age. On the other hand, I was concerned about how well I would get along with them. But they greeted me so warmly. The class allowed me to sit in the first row. It was a wonderful feeling.

It is safe to say that my life has changed since my first day at school. I still enjoy going to school and learning new things. I also participate in ARSA's after-school activities, such as painting and computer classes. I have many dreams that I want to pursue, and I believe they will all come true one day.

Ailemle birlikte Türkiye'ye geldiğimizde henüz 7 yaşındaydım. Babamın bir rahatsızlığı vardı, ona işinde yardımcı olmam gerekiyordu. Birlikte sokaklarda kâğıt ve karton topladık. Bu sürede okula devam edemedim. Ailem kıt kanaat geçiniyordu ve benim onlara destek olmam gerekiyordu.

Fakat bu durum, bazı dost ve komşularımızın bizi Afgan Mülteciler Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği (ARSA) ile tanıştırmalarıyla değişti. Dernek çalışanları ailemle görüştü ve okula devam etmem için onları ikna etti. Okul kayıt sürecimde ve gerekli okul eşyalarının temininde bize destek oldular.

Okuldaki ilk günümü hala çok net hatırlıyorum. Çok heyecanlı ama bir o kadar da gergindim. Bir yandan yaşıtılarım gibi okula gidebiliyor olmak beni heyecanlandırıyordu. Öte yandan onlarla anlaşım anlaşamayacağımdan emin değildim ve bu beni geriyordu. Ama arkadaşlarım beni çok içten karşıladılar. Beni hemen en ön sıraya oturtular. Kendimi orada çok iyi hissettim.

Gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki, okula gidebildiğim ilk gün benim hayatım tümüyle değişti. Hâlâ okula gitmeyi ve yeni şeyler öğrenmeyi çok seviyorum. Okul sonrasında ARSA'nın resim ve bilgisayar kurslarına katılıyorum. O kadar çok hayalim var ki, inanıyorum bir gün hepsi gerçek olacak.

من تنها 7 سال داشتم که با خانواده‌ام به ترکیه آمدم. پدرم مریض بود و من باید به او کمک می‌کردم. با هم یکجا از کوچه‌ها کاغذ و مقوا جمع‌آوری می‌کردیم. در این مدت نتوانستم مکتب را ادامه بدهم. خانواده‌ای مان به سختی زندگی می‌کردند و من مجبور بودم از آنها مواظبت کنم.

اما زمانی که بعضی از دوستان و همسایگان مان، ما را به انجمن همبستگی و کمک به پناهندگان افغان (ARSA) معرفی کردند، وضعیت تغییر کرد. کارمندان انجمن با خانواده‌ام صحبت کردند و مرا متقاعد کردند که مکتب را ادامه بدهم. آنها در مورد ثبت نام در مکتب و تهیه لوازم مورد نیاز مکتب به ما کمک کردند.

هنوزم اولین روز مکتب رفتنم را بسیار خوب به یاد دارم. آنروز من بسیار هیجان زده همچنان بسیار استرس داشتم. از یک طرف، فکر اینکه می‌توانستم مانند همسالانم به مکتب بروم، من را به وجد می‌آورد. از طرف دیگر به دلیل اینکه مطمئن نبودم که آیا خواهم توانست با آنها کنار بیایم کمی احساس وارخطایی می‌کردم. اما دوستانم به گرمی از من استقبال کردند. آنها من را در ردیف اول صنف نشانند. آنجا احساس خیلی خوبی داشتم.

با اطمینان می‌توانم بگویم که روز اولی که به مکتب رفتم، زندگی‌ام به کلی تغییر کرد. من هنوز عاشق رفتن به مکتب و یادگیری چیزهای جدید هستم. بعد رخصتی از مکتب در کورس‌های نقاشی و کمپیوتر (ARSA) شرکت می‌کنم. من رؤیاهای زیادی دارم که باور دارم روزی همه آنها به تحقق خواهند رسید.

I thank Allah every day for this association. I heard that Germany and the European Union support the association. I thank them too. The association is aptly named "Hayata Gülümse" (Lit. Eng.: "Smile to Life"). They entered our lives with big, warm smiles. But, why? Because they gave us hope once we met them.

They offered useful information and solutions even when they could not help themselves. Our family's welfare improved thanks to them. They offer translation help. Whenever we have a problem, whatever the problem is, we can go to the association and ask for guidance. And they never, ever, turn us down. They helped always with a big smile, just like their name suggests.

They taught us Turkish. We have been living in Türkiye for five years and never had this opportunity before.

I offer my heartfelt thanks to Hayata Gülümse Association. We come here in the mornings with great joy and greater hopes in our hearts. People of all ages come and benefit from this place. Because there are no barriers. May Allah bless whoever founded this association, they are our hope.

Çok şükür Allahıma, binlerce şükür ki bu derneği karşımıza çıkardı. Almanya ve Avrupa Birliği destekliyormuş. Onlara da binlerce şükür. Adı "Hayata Gülümse", gerçekten bir gülümseme gibi girdi evimize. Neden? Çünkü kapısından girdiğimizde bize bir ümit oldu.

Bize yardım edemediklerinde ya da ellerinden bir şey gelmediğinde bile hayatımıza faydalı çözümler sundular. Ailemiz onlar sayesinde refaha kavuştu. Tercümanları var. Ne sorunumuz olsa derneğe gidiyor, bize yol göstermelerini istiyoruz. Bir gün olsun bizi geri çevirmedi. Hep gülümsediler, isimleri gibi.

Bize Türkçe öğretiler. Beş yıldır buradayız, daha önce hiç böyle bir imkân bulamamıştık.

Hayata Gülümse Derneği'ne teşekkür ediyorum. Sabahları evden bir umutla, mutlulukla geliyoruz buraya. Genç yaşlı herkes var. Çünkü bir engel yok. Burayı her kim kurduysa Allah razı olsun, bizlere umut oldular.

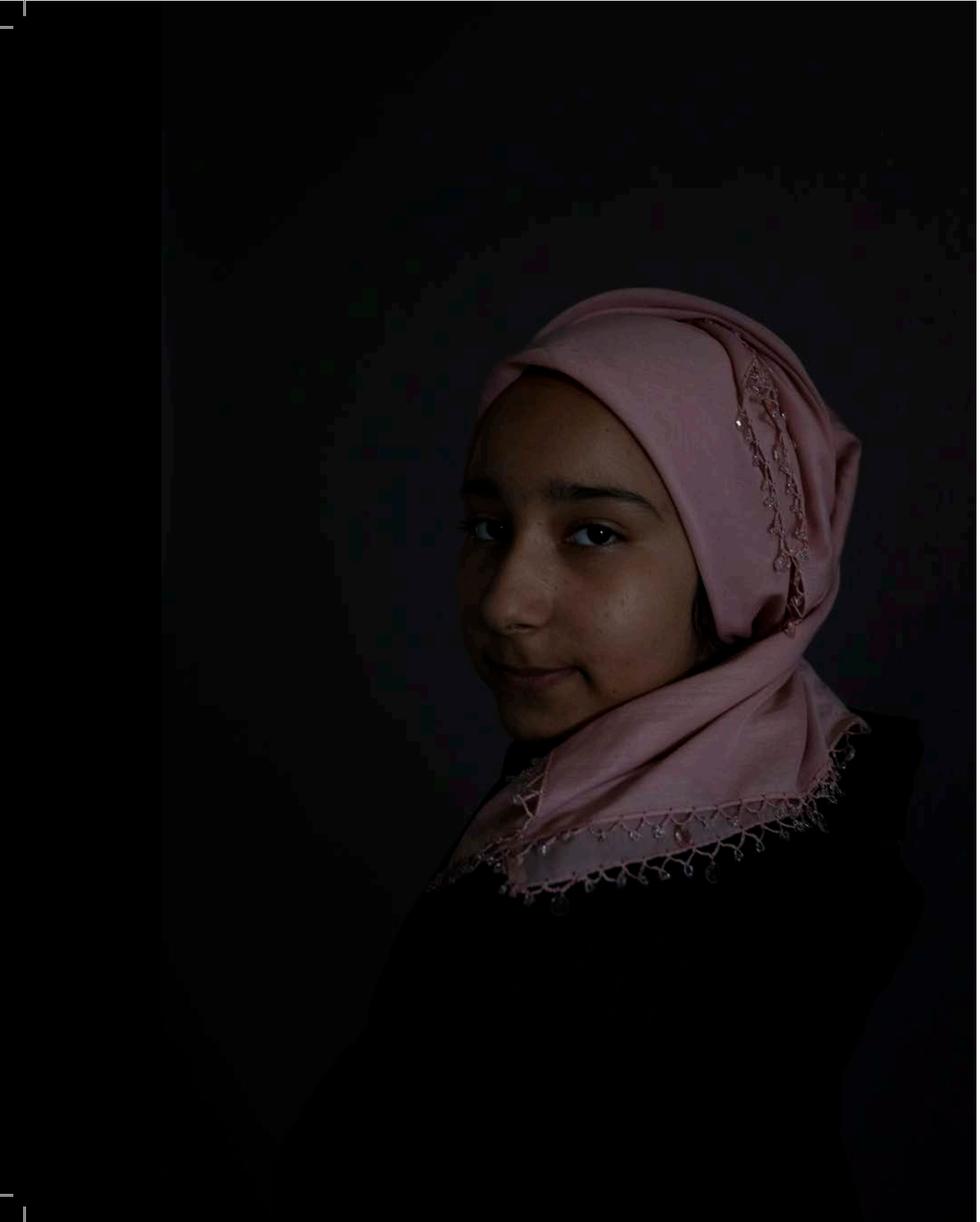
Biri seninle şefkatle konuşuyorsa zaten sizin için dünya kadar değerli vardır.

خدا را بسیار شاکرم که با این انجمن آشنا شدیم. این انجمن از طرف آلمان و اتحادیه اروپا حمایت می‌شود. هزاران سپاس از ایشان. اسم انجمن «به زندگی لبخند بزن» است، واقعاً مانند یک لبخند وارد خانه ما شد. زیرا به محض ورود تبدیل به امیدمان شد.

حتی زمانی که نمی‌توانستند به ما کمک کنند یا کاری از دستشان بر نمی‌آمد، راه حل‌های مفیدی برای زندگی ما ارائه می‌کردند. خانواده ما به خاطر آنها به آرامش دست یافتند. آنها ترجمان دارند. هر مشکلی که داشته باشیم به انجمن مراجعه کرده و از آنها درخواست راهنمایی میکنیم. یک روز جواب رد نگرفتیم. همانند اسم انجمن شان همواره لبخند بر لبانشان است.

به ما زبان ترکی یاد دادند. ما پنج سال است که اینجا هستیم، هرگز تا به حال چنین فرصتی نداشته ایم.

از انجمن "به زندگی لبخند بزن" تشکر می‌کنم. صبح با امید و شادی از خانه به اینجا می‌آییم. همه از پیر تا جوان در اینجا هستند. برای ورود همه مانعی وجود ندارد. خداوند از کسانی که این مکان را بنیاد کرده راضی باشد. به زندگی ما امید بخشیدند.

In 2012, my family and I left Iraq after receiving death threats from the militia. We were living happily, but sectarianism and war forced us to flee. There were also a lot of other problems. For instance, you might experience persecution if you want to enrol your daughter in school. We arrived here in Türkiye for that reason.

We had brought a lot of money with us when we first arrived in Sakarya. However, we eventually ran out of it. We struggle financially, and I don't even have a pension or an income. At my age, no one wants to hire me either. I'm 63 years old. For a while, my brother helped us out, but a few years ago, we just stopped speaking with each other.

Many people advised us to apply for financial aid at Horan Foundation because they know we have trouble paying our rent. I went to their office and told them what was happening. They assisted me in covering my rent for three months, for which I am very grateful.

Despite my poor Turkish, I get along well with the Turkish community. They're all nice people. They show me a lot of respect, and I have the utmost respect for them. We are grateful that we can live in peace and safety here.

2012'de ailemle birlikte Irak'ı terk ettik. Milislerden ölüm tehditleri alıyorduk. Orada çok mutluyduk fakat mezhepçilik ve savaş yüzünden kaçmak zorunda kaldık. Epey derd çektik. Örneğin orada kızınızı okula yazdırmak isterseniz zulme uğrarsınız. Bu nedenle Türkiye'ye geldik.

Sakarya'ya ilk geldiğimizde elimizde çok para vardı. Ama nihayetinde para suyunu çaktı tabii. Mali güçlüklerle başa çıkmaya çalışıyoruz. Benim emekliliğim ya da başka bir gelirim yok. Bu yaşta kimse bana iş de vermiyor. 63 yaşındayım. Bir süre kardeşim bize yardım etti ama birkaç yıl önce onunla da ayrı düştük.

Kıramızı ödeyemediğimizi bilen birçok kimse Horan Vakfı 'ne [DA1]başvurmamızı tavsiye etti. Ofislerine gidip başımıza gelenleri anlattım. Üç ay boyunca kirayı ödememize yardım ettiler, var olsunlar.

Türkçem zayıf olsa da mahallemdeki Türklerle aram iyi. Hepsisi çok iyi insanlar. Bana büyük saygı gösteriyorlar, benim de onlara saygım sonsuz. Burada huzur ve güvenle yaşayabildiğimiz için çok minnettarım.

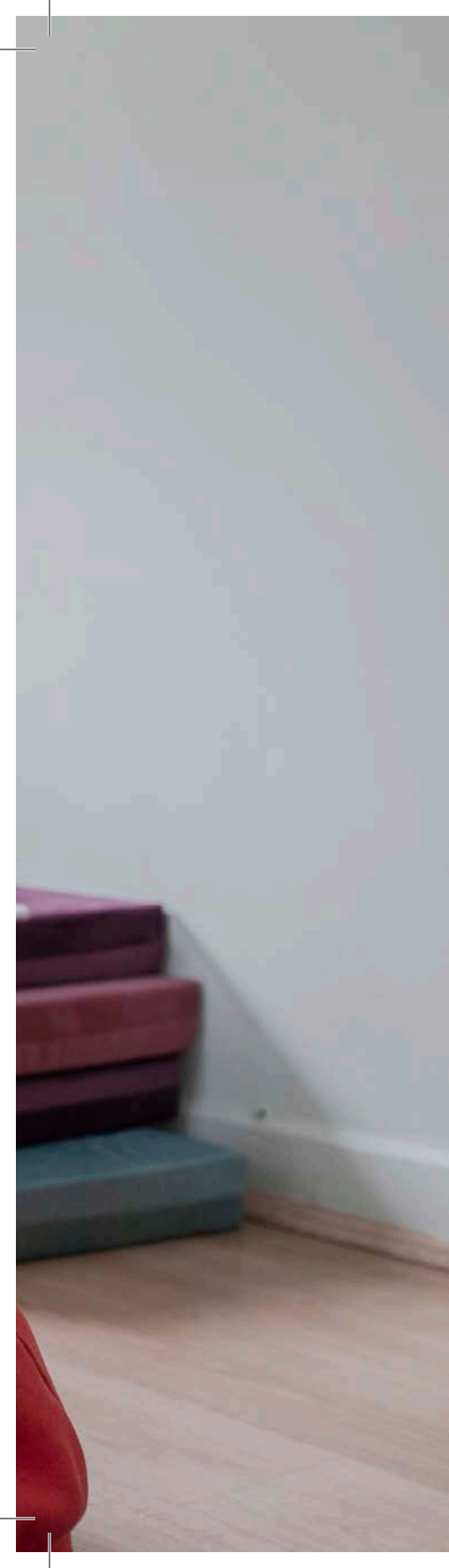
غادرت أنا وعائلتي العراق عام 2012 بعدما أرسلت إلينا الميليشيات تهديدات بالقتل. كنا نعيش بسعادة، لكن الطائفية والحرب أجبرتنا على الفرار، إضافة لذلك فقد كان هناك الكثير من المشاكل الأخرى، فعلى سبيل المثال؛ من الممكن أن يتم اضطهادك إذا أردت إرسال ابنتك إلى المدرسة، فقررنا المجيء إلى تركيا لهذه الأسباب.

كنا نملك الكثير من المال عند وصولنا إلى سكاريا، ولكننا أنفقناه على ضرورات الحياة اليومية، ونحن الآن نعاني من مشاكل مالية وليس لدينا أي مصدر دخل أو حتى راتب تقاعدي، فعمري 63 عاما، ولا أحد يوافق على توظيفي بسبب تقدمي في السن، وقد كان أخي يساعدنا لكنه توقف بعد فترة من الوقت.

الكثير من الناس نصحتنا بالتسجيل في منظمة Horan من أجل تلقي المساعدات المادية لأنهم يعلمون بأن لدينا مشكلة في دفع الإيجار، ذهبت إليهم و أخبرتهم عن حالتنا وبالفعل ساعدونا بدفع آجار ثلاثة أشهر ولذلك أنا ممتن لهم جداً.

على الرغم من أن لغتي التركية ضعيفة إلا أنني أتعايش مع الشعب التركي بشكل جيد، فهم أناس طيبون يحترمونني جداً وأنا أكن لهم الكثير من الاحترام والتقدير، ونحن ممتنين لأننا نستطيع العيش بسلام وأمان

My daughter was essentially a hermit. But she joined some of my classes, she got much better. So, I'm very pleased. I would say my anxiety decreased and I have overcome my depression.

Kızım başlangıçta çok çekingendi. Ama sonra derslere girdi ve şimdi çok daha iyi. Yani çok mutluyum. Anksiyetem azaldı ve depresyondan kurtuldum.

دخترم در ابتدا بسیار خجالتی بود. اما با پیوستن به برخی از کورسها خیلی بهتر شد. از این جهت من بسیار خوشحالم از اضطرابم کاسته شده و می توانم بگویم بر افسردگی خود غلبه کرده ام.

I am Karim. I fled Afghanistan and came to Van, Türkiye in 2010. One year after my arrival, we survived a huge earthquake in Van. My wife was greatly injured. Then they sent us to Aksaray.

I am of Hazara. In Afghanistan, people from Hazaras are persecuted and tortured. Women are raped. So we fled there and sought refuge in Türkiye.

We traveled in the dark of night with our headlights off on a cliff-side road that the smugglers had dug themselves. We traveled for eighteen hours, our hearts in our booths. We died and came back to life a hundred times during that travel.

The biggest contribution of the project is that now our children are in school. We rented a house with a little garden. The landlord entrusted the garden maintenance to me which gave me great joy. Because this was our family trade back in Afghanistan. We maintain the trees and the garden. There is a small field where we harvest onions, sugarcane, coriander other greens native to Türkiye. We earn our living from this garden.

We met Hayata Gülümse Association through our Afghani friends. Both I and my wife learned the Turkish language in this Association. We cannot wait to attend reading classes which will restart shortly. Then, we want to attend vocational courses, inshallah. I want to learn about fungi culture, for instance.

The Association encouraged me to start a YouTube channel named "Kerim Çiftçi". The channel features videos related to garden maintenance and farming. I record videos of everything I sow and harvest. I also cook and put cooking videos on the channel.

Ben Karim, 2010 yılında Afganistan'dan Türkiye'ye geldim, Aksaray'a. Geldikten bir yıl sonra Van'da büyük bir deprem yaşadık ve eşim çok ağır yaralandı. Böylece bizi Aksaray'a gönderdiler.

Afganistan'da benim gibi Azare toplumundan olanlara işkence ve eziyet uygulanır. Kadınlara tecavüz edilir. Canımızı kurtarmak için Türkiye'ye sığındık.

Kaçakçıların kendi kazdıkları, uçurum kenarındaki bir yolda, gece karanlığında farlarımız kapalı seyahat ettik. Tam on sekiz saat boyunca yüreğimiz ağzımızdaydı. Biz o kaçak yolda yüz bin kere öldük yüz bin kere dirildik.

Bu projenin bize en büyük katkısı çocuklarımızın okula gidebilmesi oldu. Bahçeli bir ev tuttuk. Ev sahibimiz bahçe sizden sorulur deyince çok mutlu oldum. Afganistan'da da ailemiz bu işle uğraşıyordu. Ağaçlara ve bahçeye bakıyoruz. Soğan ekiyoruz, şeker kamışı ekiyoruz, kişniş ekiyoruz, Türkiye'nin de yeşilliklerini ekiyoruz. Geçimimizi bu bahçe sayesinde karşılıyoruz.

Afgan arkadaşlarımız sayesinde Hayata Gülümse Derneği ile tanıştık. Hem eşim hem ben Türkçe'yi burada öğrendik. Derster yine açılın koşarak okumaya gideceğiz. Daha sonra da inshallah meslek kurslarına katılacağız. Mantar yetiştiriciliğini öğrenmek çok istiyorum mesela.

Dernek sayesinde bir Youtube kanalı açtım; adı "Dehghane Vatan", Farsça yazınca çıkar. Burada bahçecilik ve çiftçilikle ilgili yayınlar yapıyorum. Ektiğim ve topladığım her şeyi yayınlıyorum. Ekibimle yemek yapıyor, onları da kanala koyuyorum. Biz duyduğunuz, sesimize kulak verdiğiniz için çok teşekkür ederiz.

من کریم هستم، در سال 2010 از افغانستان به وان ترکیه آمدم، یک سال بعد از ورودمان، زلزله بزرگی در وان رخ داد. همسرم به شدت مجروح شد. بنابراین ما را به آقسرای فرستادند.

در افغانستان مردم هزاره مانند من تحت شکنجه و آزار و اذیت هستند. زنان مورد تجاوز قرار می‌گیرند. ما برای نجات جانمان به ترکیه پناه بردیم.

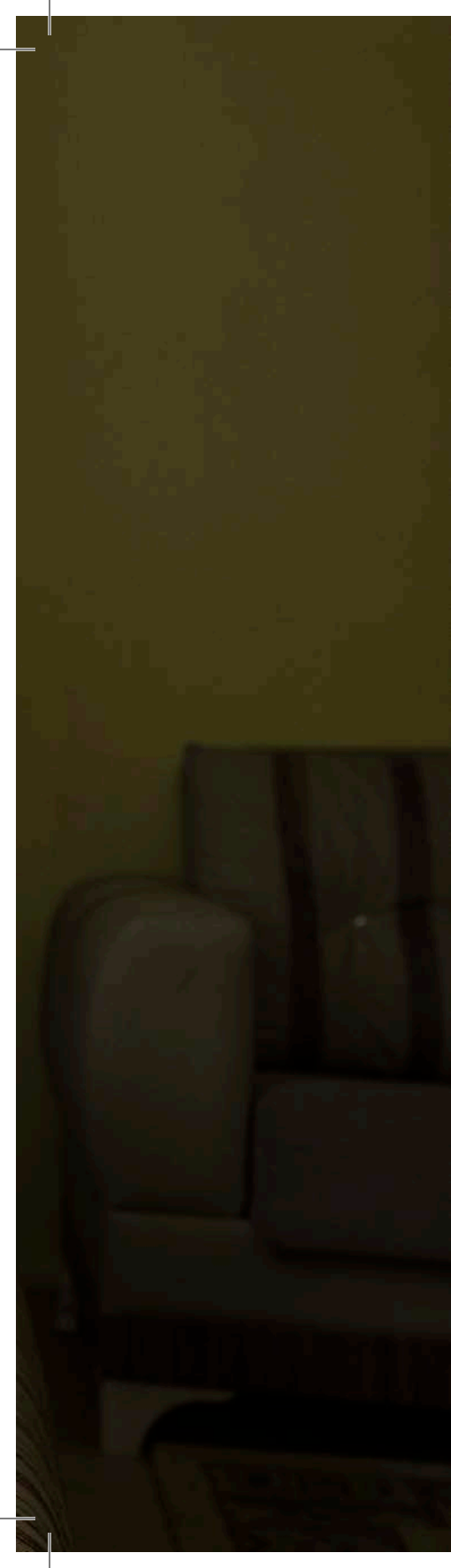
از راه کنار صخره ای باریکی که قاچاقچیان خودشان درست کرده بودند، شبانه با چراغ‌های خاموش مجبور به سفر شدیم. هجده ساعت تمام استرس داشتیم. ما در آن راه غیر قانونی صد هزار بار مردیم و زنده شدیم.

بزرگترین کمک این پروژه به ما این بود که فرزندانمان بتوانند به مکتب بروند. خانهای دارای باغچه کرایه کردیم. وقتی صاحبخانه‌مان گفت باغچه برای شماست و هر چه می‌خواهید بکارید خیلی خوشحال شدم. شغل خانواده ما در افغانستان هم همین بود. به باغچه و درختان رسیدگی می‌کنیم. پیاز می‌کاریم، نیشکر می‌کاریم، گشنیز می‌کاریم، سبزی‌های خاص ترکیه را هم می‌کاریم. ما از طریق این باغچه امرار معاش می‌کنیم.

با کمک دوستان افغانی‌مان با انجمن "به زندگی لبخند بزن" آشنا شدیم. من و همسرم هم زبان ترکی را در اینجا یاد گرفتیم. بی‌صبرانه منتظر باز شدن مجدد دروس هستیم. در آینده در کوسهای تخیلی و حرفه ای شرکت خواهیم کرد. به طور مثال، من مشتاقم نحوه پرورش سمارق (قارچ) را یاد بگیرم.

با کمک انجمن، کانال یوتیوبی «دهقان وطن» را باز کردم. اگر به فارسی تایپ کنید می‌توانید آنرا بیابید. در این کانال مطالبی در مورد باغبانی و کشت و زراعت منتشر می‌کنم. من هر چیزی را که کاشته‌ام و جمع آوری کرده‌ام در این کانال به اشتراک می‌گذارم. من با محصولات خودم آشپزی می‌کنم و ویدیوهای آن را در کانال می‌گذارم.

Respect is the single most important thing. We always received nothing but respect and this is of utmost importance for us.

Yes, we are refugees from Syria but we do know and appreciate respect.

*İnsan için en önemli şey saygıdır.
Biz bu saygıyı hep gördük, bizim için en önemlisi bu.*

Suriyeli mülteciler olduğumuz doğru, ama saygı ne demek biliyoruz ve takdirle karşılıyoruz.

أهم شيء بالنسبة للناس هو الاحترام، وقد رأينا دائما هذا الاحترام هنا في تركيا، فصحيح أننا لاجئون سوريون، لكننا نعرف معنى الاحترام ونقدره.

My name is Hacer. I am from Syria. I am a mother of five, the oldest being 16.

Thank goodness all my kids attend school. We are recycling workers, collecting cardboard, papers, and sometimes plastic from garbage bins. My husband's poor health prevents him from heavy works. We lead a simple life here.

One day, in Syria, I took my son to the doctor's office as he was a little under the weather. There, they gave him a shot. That was the last day my son was able to walk. They could not help him in Syria due to a lack of staff and equipment but here, in Türkiye, the doctors never ceased to believe in my son's recovery. He is currently being treated.

I met Horan Foundation first through my friend and they were of great help, especially for the treatment of my son. They provided a translator and helped us transport my son. They always ensured that we feel welcome. I would give away one of my arms before losing my son.

Respect is the single most important thing. We always received nothing but respect and this is of utmost importance for us. Yes, we are refugees from Syria but we do know and appreciate respect. We truly went through hardship.

When the doctor said that my son needed surgery, my son asked "Will I be able to ride a bicycle like other kids?". He is just a kid and my heart's sole desire is his full recovery. For this, I thank every person who helped us.

I don't want anything for myself and just desire that my kids do not have to face and endure what I did in this life.

Adım Hacer. Suriyeliyim. En büyüğü 16 yaşında beş çocuğum var.

Hamdolsun beş çocuğum da okuyor. Sokakta karton toplama işi yapıyoruz, bazen de plastik. Kocamın sağlık durumu ağır bir işte çalışmaya elverişli değil. Böyle basit bir hayatımız var bizim.

Oğlum Suriye'de soğuk algınlığı için doktora götürdüm. Bir iğne yaptılar. O gün bugündür yürüyemiyor. Suriye'de tıbbi personel ve ekipman olmadığı için yardım edemediler ama burada Türkiye'de doktorlar oğlumdan umudu hiçbir zaman kesmediler. Tedavisi sürüyor.

Havran Derneği'yle kardeşim sayesinde tanıştım ve oğlumun tedavisinde bize çok yardımcı oldular. Tercüman sağladılar, oğlum taşımamıza yardım ettiler. Bize her zaman yanımızda olduklarını hissettirdiler. Vücudumun bir parçasını kaybetmeye hazırım, ama oğlum kaybedemem.

İnsan için en önemli şey saygıdır. Biz bu saygıyı hep gördük, bizim için en önemlisi bu. Suriyeli mülteciler olduğumuz doğru, ama saygı ne demek biliyoruz ve takdirle karşılıyoruz. Gerçekten zor günlerden geçtik.

Doktor oğluma ameliyat olması gerektiğini söylediğinde oğlum şunu sordu: "Ben de diğer çocuklar gibi bisiklete binebilecek miyim?". O daha bir çocuk ve onun iyileşmesi benim tek dileğim. Bu nedenle, bizden bu konuda desteğini esirgemeyen herkese çok teşekkür ederim.

Kendim için hiçbir şey istemiyorum, sadece çocuklarımla bu hayatta benim yaşadıklarımı yaşamamalarını diliyorum.

اسمي هاجر. سورية الجنسية. لدي خمسة أطفال أكبرهم يبلغ من العمر 16 عاماً.

نقوم بجمع الكارتون من الشوارع، وأحياناً البلاستيك، فصحة زوجي لا تساعد على العمل الشاق وقد مررنا بأوقات عصيبة حقاً، لكن لحسن الحظ فإن أطفال الخمسة يدرسون.

عندما كنا في سوريا أخذت ابني إلى الطبيب بسبب نزلة برد، فقام بإعطائه إبرة ومنذ ذلك اليوم وهو لا يستطيع المشي ولم يتمكنوا من المساعدة لأنه لم يكن هناك طاقم طبي ومعدات طبية، لكن عندما جئنا إلى تركيا وعرضت حالته على الأطباء الأتراك لم يفقدوا الأمل أبداً وما زالوا يعالجونه.

قابلت جمعية Horan وساعدونا كثيراً في علاج ابني، فقد وفروا لنا مترجماً وجعلونا نشعر وكأنهم كانوا دائماً هناك من أجلنا. أنا مستعدة لأن أفقد جزءاً من جسدي، ولكنني لا أتحمّل أن أفقد ابني.

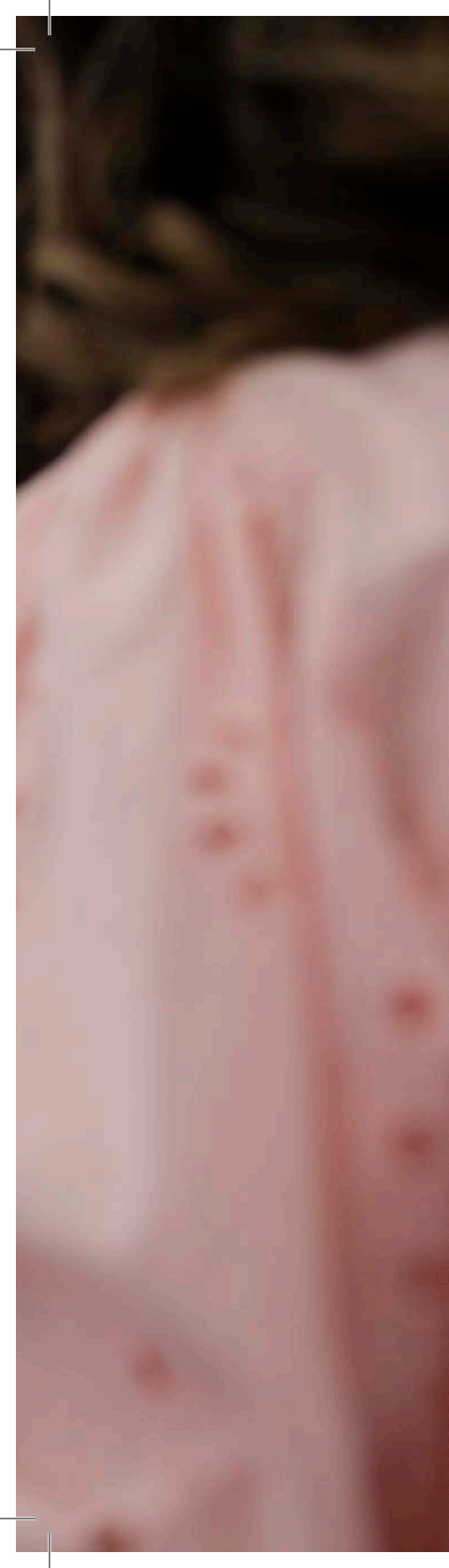
أهم شيء بالنسبة للناس هو الاحترام، وقد رأينا دائماً هذا الاحترام هنا في تركيا، فصحيح أننا لاجئون سوريون، لكننا نعرف معنى الاحترام ونقدره.

عندما أخبرنا الطبيب بأن ابني بحاجة لعملية جراحية، سأله ابني: "هل سأتمكن من ركوب الدراجة مثل الأطفال الآخرين؟". فابني لا يزال طفلاً وشفاءه هو أميبي الوحيدة، لذلك أود أن أشكر كل من ساندنا في هذا الأمر.

لا أريد أي شيء لنفسي، أريد فقط ألا يختبر أطفال ما مررت به في هذه الحياة

This project opened my eyes. Now I can visit the doctor's office, and even read the doctor's name on the door. I know where the kids' school is and can pronounce the address of my home in Aksaray. You have no idea how much this means to me. May Allah bless all who assisted and supported me.

Whatever the future holds, I hope best for everyone but especially for my children.

Bu proje sağ olsun benim gözümü açtı. Doktora gidebiliyor hatta doktorumun adını okuyabiliyorum. Çocuklarımın okulunun nerede olduğunu biliyorum, Aksaray'daki evimin adresini telaffuz edebiliyorum. Bunun benim için anlamını tahmin bile edemezsiniz. Allah tüm destek verenlerden razı olsun.

Gelecek ne olursa olsun, herkes için ama önce çocuklarım için hayırlı olsun isterim.

این پروژه، چشمانم را باز کرد. بمن توانایی بخشید. من می‌توانم نزد داکتر بروم و حتی نام داکترم را نیز خوانده می‌توانم. می‌دانم مکتب فرزندانم کجاست، می‌توانم آدرس خانه‌ام در آق‌سرای را تعریف کنم.

شما نمی‌توانید تصور کنید که این برای من چه معنایی دارد. خدا از همه ای ایشان راضی باشد.

My family and I fled from the Taliban. First, we went to Iran where we tried to survive for 15 years. Yes, there was no war in Iran but there was no freedom either. We could not go out on the street at night and we were not respected. Our children could not go to school. I tried to receive some kind of vocational training, but they did not allow me. Whenever we encountered an obstacle, we were told: "Because you're Afghans!"

But that is not the case in Türkiye. Here, we are free. I can walk on the streets at nighttime and enroll in sewing courses. I am not afraid of people in Türkiye.

We first arrived in Van in Türkiye in 2018. Later, we went to Ankara whereupon the United Nations referred us to Kayseri. Thank God, they did so! Here, a neighbor introduced me to the Afghan Refugee Solidarity Association (ARSA), where I enrolled in handicrafts courses and my daughters learned English. We benefited from almost everything ARSA had to offer. We attended legal information meetings and learned a lot about our rights. I cannot thank this organization enough.

I simply wish for a future where my children can attend school, where they can live in peace and away from wars and conflict and receive an education and a university degree of their own choosing.

I came to Türkiye for a little peace. No one would leave their homes unless they have to.

Ailem ve ben Taliban'dan kaçtık. Önce İran'a gidip orada 15 yıl kaldık. İran'da savaş yoktu ama özgürlüğümüz de yoktu. Gece sokakta yürüyemiyor, hiçbir yerde saygı görmüyorduk. Çocuklarımız okula gidemiyordu. Ben bir meslek edinmeye çalıştıysam da izin vermediler. Ne zaman bir engelle karşılaşsak şu yanıtı alıyorduk: "Çünkü siz Afganınız!"

Ama Türkiye'de öyle mi? Burada özgürüz. Geceleri sokakta dolaşabiliyor, dikiş nakış kursları alabiliyorum. Türkiye'de insanlardan korkmuyorum.

2018'de Türkiye'ye ilk Van'dan giriş yaptık, daha sonra Ankara'ya gittik, sonra Birleşmiş Milletler bizi Kayseri'ye yönlendirdi. İyi ki de yönlendirmişler. Burada komşum vasıtasıyla Afgan Mülteciler Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği (ARSA) ile tanıştım. Ben el sanatları kurslarına giderken kızlarım burada İngilizce öğrendiler. ARSA'nın neredeyse tüm hizmetlerinden faydalandık. Hukuki bilgilendirme toplantılarına katılıp haklarımıza dair çok şey öğrendik. Bu projeye ne kadar teşekkür etsek az.

Çocuklarımın okula gidebildiği, huzur içinde olduğu, savaştan uzak, istedikleri bölümlerde okuyabilecekleri bir gelecek istiyorum.

Ben sadece bir parça huzur için Türkiye'ye geldim. Kimse vatanını mecbur olmadıkça terk etmez.

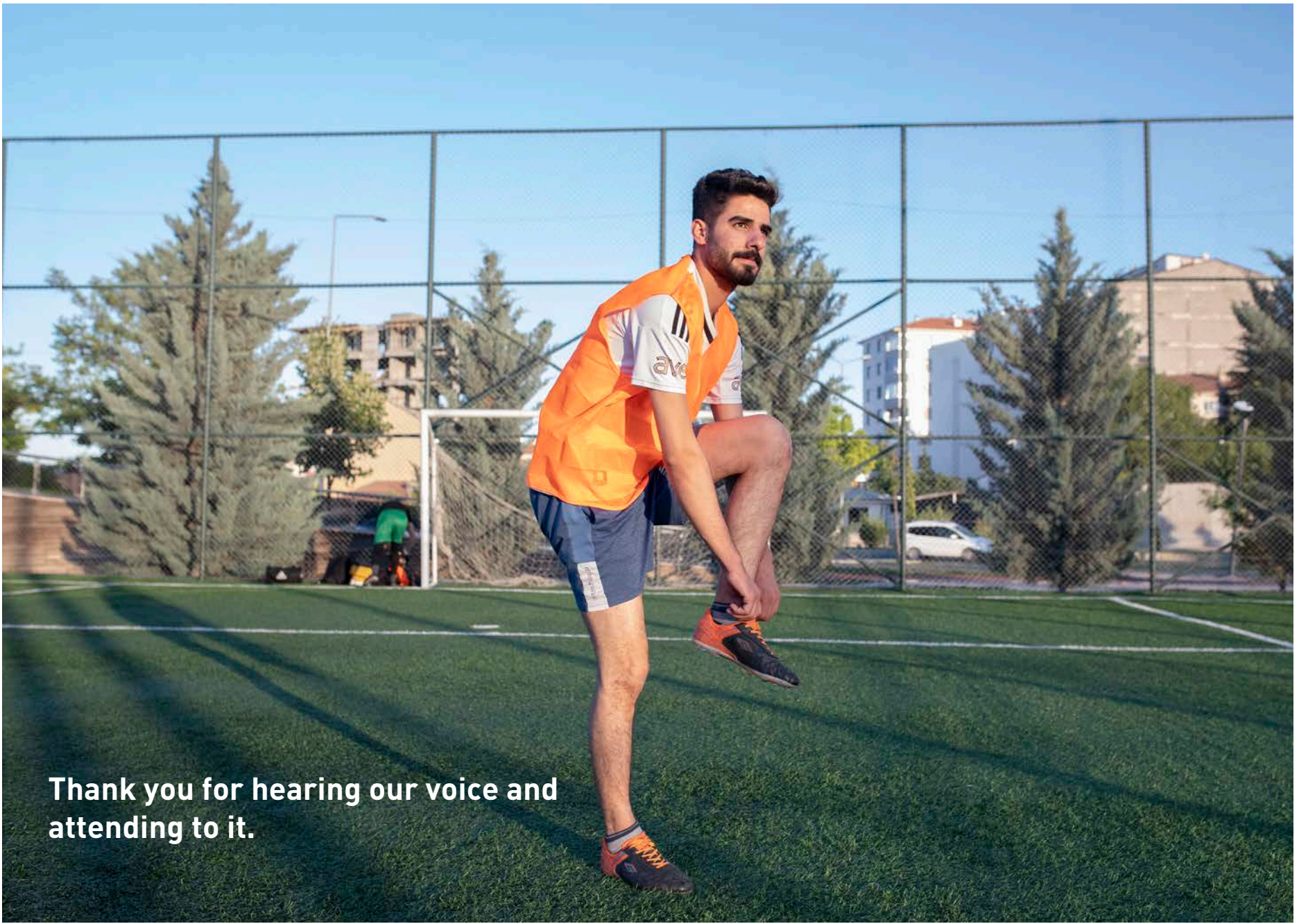
من و خانواده‌ام از دست طالبان فرار کردیم. ابتدا به ایران رفتیم و 15 سال آنجا ماندیم. درست است که در ایران جنگ نبود اما هیچگونه آزادی نداشتیم. ما شب‌ها نمی‌توانستیم در کوچه و بازار گشت و گذار کنیم، در آنجا به ما کوچکترین احترام را قایل نبودند. فرزندان مان نمی‌توانستند به مکتب بروند. با اینکه سعی کردم صاحب مسلک و حرفه ای شوم اما اجازه ندادند. هروقت با مانعی بر میخوردیم با این جواب روبرو میشدیم: «برای اینکه شما افغانی هستید!».

درسال 2018 ابتدا از وان وارد ترکیه شدیم، سپس به آنکارا رفتیم، در آنجا سازمان ملل ما را به قیصری هدایت کرد. بخاطر این بسیار خوشحالم. در اینجا، من از با همکاری همسایه‌ام با انجمن همبستگی و کمک به پناهندگان افغان (ARSA)) آشنا شدم. دخترانم در اینجا زبان انگلیسی یاد گرفتند، همزمان من هم در دوره‌های آموزشی صنایع دستی شرکت کردم. تقریباً از تمام خدمات (ARSA) بهره مند شدیم. ما در جلسات آموزشی حقوقی نیز شرکت کردیم و در مورد حقوق خود چیزهای زیادی یاد گرفتیم. به این دلیل از این پروژه هر قدر تشکر کنیم کم است.

یگانه آرزوی من در آینده این است که فرزندانم بتوانند به مکتب بروند، در فضای آرام به دور از جنگ باشند و در رشته‌ای که دوست دارند درس بخوانند.

من صرفاً برای کمی آرامش به ترکیه آمده‌ام. هیچ کس وطن خود را به ساده گی ترک نمی‌کند مگر اینکه مجبور شود.

Thank you for hearing our voice and attending to it.

Bizi duyduğunuz, sesimize kulak verdiğiniz için ok teŖekkr ederiz.

شكرآً جزيلاً لسماعنا والاستماع إلى اصواتنا.

Despite my poor Turkish, I get along well with the Turkish community. They're all nice people. They show me a lot of respect, and I have the utmost respect for them. We are grateful that we can live in peace and safety here.

*Türkçem zayıf olsa da mahallemdeki Türklerle aram iyi.
Hepsi çok iyi insanlar. Bana büyük saygı gösteriyorlar,
benim de onlara saygım sonsuz. Burada huzur ve güvenle
yaşayabildiğimiz için çok minnettarım.*

*على الرغم من أن لغتي التركية ضعيفة إلا أنني أتعاش مع الشعب التركي
بشكل جيد، فهم أناس طيبون يحترموني جداً وأنا أكن لهم الكثير من
الاحترام والتقدير، ونحن ممتنين لأننا نستطيع العيش بسلام وأمان.*

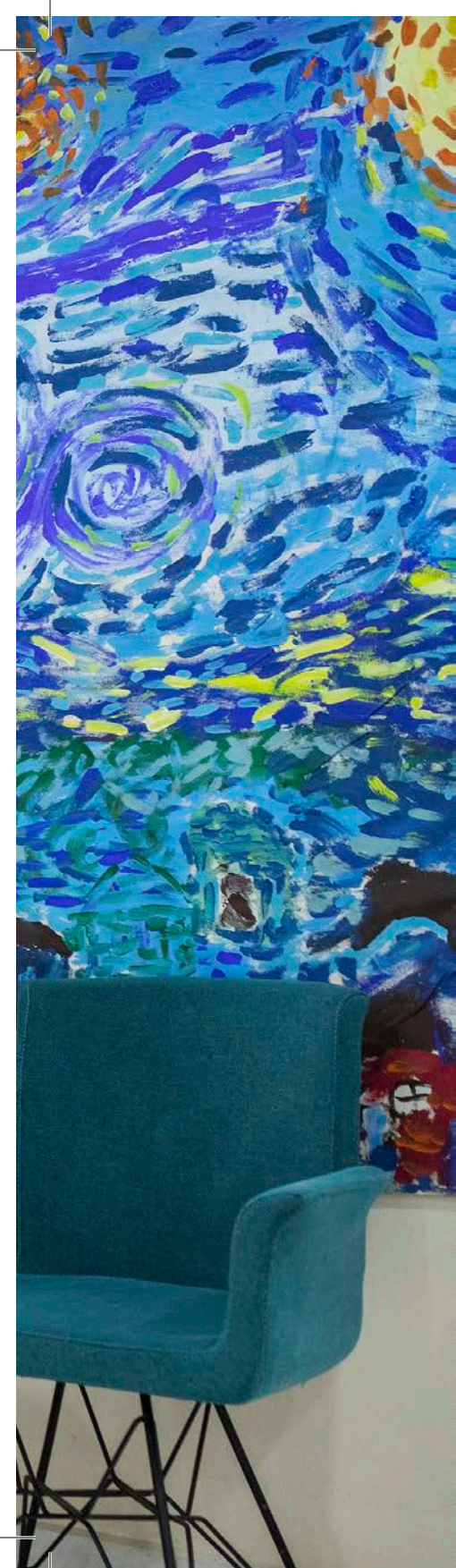
Çocuk Dostu Alan
المساحة الصديقة للطفل
Child Friendly Space

Genel Danışman
المستشار العام
General Counsellor

Yeröğman
المترجم
Translator

When we first met Horan, we started to receive psychological support in Sakarya. I kept seeing the psychological counsel in the organization. I talked to her, opened my heart, and explained my situation in all honesty. It was a great relief. I did not have to visit the doctor again. May Allah look after her.

Now I am in a good social circle. So are my children. They too receive counseling. We can feel more relieved with every passing day.

Havran Derneği ile tanıştıktan sonra Sakarya'da psikolojik destek almaya başladık. Sürekli olarak Dernek'teki psikolojik danışmanla konuştum, ona içimi döktüm, her durumumu açık anlattım ve çok rahatladım. Bir daha doktora gitmek zorunda kalmadım. Allah onu korusun.

Artık iyi bir sosyal çevrem var. Çocuklarımın da öyle. Onlar da danışmanlık alıyorlar. Yüreğimizdeki artan ferahlamayı gün be gün hissediyoruz.

بعد لقائنا بجمعية حوران (Horan)، بدأنا في تلقي الدعم النفسي في سكاريا، فقد تحدثت مع المستشار النفسي في الجمعية و أفصحت عن كل ما في قلبي له، وشرحت حالتي بوضوح وكنت مرتاحة جدا، وبفضل الله لم أضطر للذهاب إلى الطبيب مرة أخرى بعد ذلك، وأصبح لدي دائرة اجتماعية جيدة، وكذلك أطفالنا فهم أيضاً يتلقون استشارات ودعمًا نفسيًا مميّزًا ونحن نشعر بارتياح متزايد في قلوبنا يوما بعد يوم.

Published by
Deutsche Gesellschaft für
Internationale Zusammenarbeit (GIZ) GmbH

Registered offices
Bonn and Eschborn, Germany

GIZ Office Ankara
Aziziye Mah., Pak Sk. No. 06680 ,101/1
Çankaya/Ankara, Turkey
T 80 70 466 312 90+
F + 7275 467 312 90

E clip.info@giz.de
I <https://www.giz.de/en/worldwide/98826.html>

Project description
Community-Based Local Initiatives Project (CLIP 2)

Responsible:
Dr. Wolfgang Jessen, Project Manager

Pictures:
© GIZ / 2022 / Ali Saltan

Design:
Cansu Kurnaz, Golgi Productions

On behalf of
German Federal Ministry for Economic Cooperation and Development (BMZ) and
Directorate General for European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO)

Postal address of BMZ offices
poststelle@bmz.bund.de
www.bmz.de

Ankara, 2022

This document is prepared in the scope of the "Community-based Local Initiatives Project (CLIP 2)", co-funded by the German Federal Ministry for Economic Cooperation and Development (BMZ) and the European Union, through its Humanitarian Aid Operations department (ECHO). Its content covers humanitarian aid activities implemented with the financial assistance of the European Union and should not be taken, in any way, to reflect the official opinion of the commissioning parties.

